

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ
Ξ. ΚΟΝΤΙΑΛΗΣ - Α. ΦΩΤΙΑΔΟΥ
ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ 57 • 106 76 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 6824957
ΑΦΜ: 997167646 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 59 - ΑΘΗΝΑ 106 79
ΑΦΜ. 005469860 - ΔΟΥ Α' ΑΘΗΝΩΝ
ΤΗΛ. 210.3608968 - 210.3611719
Α.Μ.Δ.Σ.Α. 2935

ΓΕΩΡΓΙΑ Ν. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ - Α.Μ.Δ.Σ.Α.: 22387
LL.M in EU Law
ΤΗΛ: 210 3615340 • ΚΙΝ.: 6944180812
ΑΦΜ: 056487908 - ΔΟΥ: ΨΥΧΙΚΟΥ
EMAIL: fillipopoulos.n@dss.gr

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΑΣ & ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ (Α.Μ.Σ.Ο.Ε.)
ΑΦΜ: 898107076 - ΔΟΥ: Δ' ΑΘΗΝΩΝ
ΔΗΜΑΣ Γ. ΝΙΚΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 11-13 ΑΘΗΝΑ ΤΚ: 106 71
ΑΦΜ: 16783 ΤΗΛ: 210 3512033

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΣ. ΡΙΖΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 6 • ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 213 0090565 • FAX: 213 0093566
ΑΦΜ: 126481306 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
e-mail: rizoslaw@gmail.com

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΑΙΤΗΣΗ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

1. Της Δευτεροβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία **«Ομοσπονδία Τραπεζοϋπαλληλικών Οργανώσεων Ελλάδος-ΟΤΟΕ»**, που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Βησσαρίωνος 9) και εκπροσωπείται νομίμως.
2. Της Δευτεροβάθμιας Οργάνωσης με την επωνυμία **«Ομοσπονδία Συνταξιοχικών Τραπεζικών Οργανώσεων Ελλάδος (Ο.Σ.Τ.Ο.Ε)»** που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Ιπποκράτους αρ.1 και Πανεπιστημίου αρ. 34), όπως εκπροσωπείται νομίμως.
3. Της Πρωτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία **«Σύλλογος Προσωπικού ALPHABANK»**, που εδρεύει στην Αθήνα (Ιπποκράτους 23) και εκπροσωπείται νομίμως.
4. Της Πρωτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία **«Ενωτικός Αγωνιστικός Σύλλογος Εργαζομένων ALPHABANK - ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ (ΕΝ.Α.Σ)»**, που εδρεύει στην Αθήνα (Ευπόλιδος 8) και εκπροσωπείται νομίμως.
5. Της Πρωτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία **«Σύλλογος Εργαζομένων Τράπεζας Πειραιώς»**, που εδρεύει στην Αθήνα (Καρ. Σερβίας αρ. 2) και εκπροσωπείται νομίμως.
6. Της Πρωτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία **«Σύλλογος Εργαζομένων Τράπεζας Αγροτικής Πειραιώς»** που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αμερικής αρ. 10 και εκπροσωπείται νομίμως.

7. Της Πρωτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία «**Σύλλογος Υπαλλήλων Τραπέζης Πειραιώς - πρώην ΕΤΒΑ**», που εδρεύει στην Αθήνα, Λεωφ. Συγγρού αρ. 87 και εκπροσωπείται νομίμως.
8. Του σωματείου με την επωνυμία «**Σύλλογος Συνταξιούχων ALPHA BANK**», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Ιπποκράτους αρ. 8 και εκπροσωπείται νομίμως.
9. Του σωματείου με την επωνυμία «**Σύλλογος Συνταξιούχων Εμπορικής Τράπεζας της Ελλάδος**», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός 3ης Σεπτεμβρίου αρ. 8 και εκπροσωπείται νομίμως.
10. Του σωματείου με την επωνυμία «**Σύλλογος Συνταξιούχων Υπαλλήλων ΕΤΒΑ**» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Πανεπιστημίου αρ. 16 και εκπροσωπείται νομίμως.
11. Του **Βασιλείου Νικολάου** του Κωνσταντίνου, κατοίκου Πολυγώνου-Αττικής οδός Κ. Τσαλδάρη αρ. 6.
12. Της **Άννας Καλλιόφα** του Αλεξάνδρου, κατοίκου Ν. Σμύρνης-Αττικής οδός Ικονίου αρ. 62.
13. Της **Ελένης Μαργαρίτου** του Γεωργίου, κατοίκου Θεσσαλονίκης οδός Β. Όλγας αρ. 164.
14. Του **Δημητρίου-Άλκη Μιχαλιτσιάνου** του Γεωργίου, κατοίκου Κηφισιάς οδός Διονύσου αρ. 60.
15. Του **Χρήστου Καρασερίδη** του Κωνσταντίνου, κατοίκου Αλεξανδρούπολης οδός Μαϊστρου.
16. Της **Ελένης Μωραίτη** του Νικολάου, κατοίκου Ν. Φιλαδέλφειας οδός Κηφισού αρ. 40.
17. Του **Αριστείδη Μαρατσίνου** του Ιωάννη, κατοίκου Αγίας Παρασκευής-Αττικής, οδός Ειρήνης αρ. 31.
18. Του **Νικολάου Καφαρατζή** του Αθανασίου, κατοίκου Χαλανδρίου οδός Μάνου Χατζηδάκη αρ. 10.
19. Του **Ιωσήφ Κυριακάκη** του Νικολάου, κατοίκου Βέροιας οδός Ξενοφώντος αρ. 35.
20. Του **Ιωάννη Συρογιάννη-Συρογιαννόπουλου** του Θεοδώρου, κατοίκου Ν. Σμύρνης Αττικής οδός Αυρηλιανής αρ. 5.

21. Του Αλέξιου Αντωνόπουλου του Σπυρίδωνα, κατοίκου Αμαρουσίου οδός Ελ. Βενιζέλου αρ 42.

22. Του Γεωργίου Αποστολόπουλου του Απόστολου, κατοίκου Ζωγράφου-Αθηνών οδός Καζαντζάκη αρ. 71.

23. Του Ιωάννη Τσιτσιμπάκου του Βασιλείου, κατοίκου Αθήνα οδός Προαιρεσίου αρ. 14 Α.

24. Της Παναγούλας Συνοδινού του Γεωργίου, κατοίκου Αθηνών οδός Αστυδάμαντος αρ 40.

25. Του Σωτηρίου Σωτηρόπουλου του Σπήλιου, κατοίκου Ν. Ψυχικού, οδός Άγγελου Γκίνη αρ. 8

ΚΑΤΑ

Του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

1. Της υπ' αριθ. πρωτ. οικ. 25909/470/7.6.2016 απόφασης του Υφυπουργού Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με θέμα «Αναπροσαρμογή καταβαλλόμενων συντάξεων του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης» (ΦΕΚ Β' 1605/7.6.2016).

2. Της υπ' αριθ. πρωτ. οικ. 23123/785/7.6.2016 απόφασης του Υφυπουργού Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με θέμα «Καθορισμός των τεχνικών παραμέτρων σχετικά με τις παροχές του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης» (ΦΕΚ Β' 1604/7.6.2016).

A. Ιστορικό

Την 12.5.2016 δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης (ΦΕΚ Α' 85/12.5.2016) ο Ν. 4387/2016 «Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας – Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού – συνταξιοδοτικού συστήματος – Ρυθμίσεις φορολογίας εισοδήματος και τυχερών παιγνίων και άλλες διατάξεις». Ο Ν. 4387/2016 περιλαμβάνει διατάξεις, οι οποίες παρέχουν νομοθετική εξουσιοδότηση στη Διοίκηση προκειμένου να προβεί στην έκδοση κανονιστικών διοικητικών πράξεων για την πρόβλεψη της διαδικασίας και των προϋποθέσεων, αφενός της αναπροσαρμογής των καταβαλλόμενων κύριων και επικουρικών συντάξεων, αφετέρου της περικοπής των επικουρικών συντάξεων, εφόσον μετά τον επανυπολογισμό τους το άθροισμα κύριας και επικουρικής σύνταξης υπερβαίνει το ποσό των χιλίων τριακοσίων ευρώ (1.300,00 €) μηνιαίως.

Στις διατάξεις του άρθρου 96 παρ. 1 και 6 του Ν. 4387/2016 ορίζεται ότι:

Άρθρο 96

Παροχές Ε.Τ.Ε.Α. – Αναπροσαρμογή καταβαλλόμενων συντάξεων

1. Από την έναρξη ισχύος του παρόντος το άρθρο 42 του Ν. 4052/2012 αντικαθίσταται ως εξής:

«Στο πλαίσιο του Εθνικού Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης, η επικουρική σύνταξη των ασφαλισμένων στο Ε.Τ.Ε.Α. καθορίζεται ως εξής:

1. Το ποσό της καταβαλλόμενης σύνταξης διαμορφώνεται με βάση: α) τα δημογραφικά δεδομένα, τα οποία στηρίζονται σε εγκεκριμένους πίνακες θνησιμότητας και β) το πλασματικό ποσοστό επιστροφής που θα εφαρμόζεται στις συνολικά καταβληθείσες εισφορές και το οποίο θα προκύπτει από την ποσοστιαία μεταβολή των συντάξιμων αποδοχών των ασφαλισμένων.
2. Σε περίπτωση ελλειμμάτων λειτουργεί αυτόματος μηχανισμός εξισορρόπησης, ο οποίος αποκλείει απολύτως κάθε αναπροσαρμογή των συντάξεων. Κατά τη χρονική περίοδο αυξημένων εισφορών, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 97, οι συντάξεις δεν αναπροσαρμόζονται στην περίπτωση που, εάν αφαιρεθούν τα έξοδα από τα έσοδα του Ταμείου, το αποτέλεσμα είναι είτε αρνητικό είτε μικρότερο από το 0,5% των εισφορών, λαμβάνοντας υπόψη τα απολογιστικά στοιχεία της προηγούμενης χρήσης.
3. Μετά την προαναφερόμενη περίοδο οι συντάξεις δεν θα αναπροσαρμόζονται σε περίπτωση που αν αφαιρεθούν τα έξοδα από τα έσοδα, το αποτέλεσμα θα προκύπτει αρνητικό. Περαιτέρω της προαναφερόμενης διαδικασίας και μόνο στην περίπτωση δημιουργίας ελλειμμάτων, θα γίνεται χρήση περιουσιακών στοιχείων του Κλάδου της Επικουρικής ασφάλισης.

4. Μέχρι την 1.6.2016 εκδίδεται απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, μετά από σύμφωνη γνώμη της Εθνικής Αναλογιστικής Αρχής, με την οποία καθορίζονται οι τεχνικές παράμετροι, καθώς και κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για την εφαρμογή της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού.
5. α. Για τους ασφαλισμένους από την 1.1.2014 και εφεξής το ποσό της επικουρικής σύνταξης υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού.
- β. Για τους ασφαλισμένους μέχρι 31.12.2013, οι οποίοι καταθέτουν αίτηση συνταξιοδότησης από την 1.1.2015 και εφεξής, το ποσό της επικουρικής σύνταξης αποτελείται από το άθροισμα δύο τμημάτων:
- βα. το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στο χρόνο ασφάλισής τους έως 31.12.2014 υπολογίζεται με βάση ποσοστό αναπλήρωσης, το οποίο για κάθε χρόνο ασφάλισης αντιστοιχεί σε ποσοστό 0,45% υπολογιζομένου επί των συντάξιμων αποδοχών εκάστου ασφαλισμένου, όπως αυτές υπολογίζονται και για την έκδοση της κύριας σύνταξης.
- ββ. το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στο χρόνο ασφάλισής τους από 1.1.2015 και εφεξής υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού.»

2. Οι ρυθμίσεις των άρθρων 19, 30 και 36 εφαρμόζονται αναλογικά και επί των συντάξεων του Ε.Τ.Ε.Α.

3. Εκκρεμείς αιτήσεις συνταξιοδότησης που έχουν υποβληθεί μέχρι την έναρξη ισχύος του παρόντος κρίνονται, ως προς τον τρόπο υπολογισμού της σύνταξης, σύμφωνα με το νομικό πλαίσιο που ίσχυε κατά το χρόνο υποβολής τους και αναπροσαρμόζονται στη συνέχεια βάσει των διατάξεων της επόμενης παραγράφου του παρόντος άρθρου.

4. Οι ήδη καταβαλλόμενες κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου επικουρικές συντάξεις αναπροσαρμόζονται με εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος άρθρου, εφόσον το άθροισμα κύριας και επικουρικής σύνταξης του δικαιούχου υπερβαίνει το ποσό των χιλίων τριακοσίων (1300) ευρώ. Τα ανωτέρω στοιχεία αποτυπώνονται [από την 1.1.2018] για κάθε ασφαλισμένο στο οικείο πληροφοριακό σύστημα. Για την εφαρμογή του ορίου αυτού, λαμβάνεται υπόψη το καταβαλλόμενο ποσό των συντάξεων συμπεριλαμβανομένης της εισφοράς υγειονομικής περίθαλψης και της Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων του άρθρου 38 του Ν. 3863/2010 (Α'115), όπως ισχύει, και των παραγράφων 11, 12 και 13 του άρθρου 44 του Ν. 3986/2011 (Α' 152), όπως ισχύει. Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπεται, μετά την αναπροσαρμογή, το άθροισμα κύριας και επικουρικής σύνταξης να μειωθεί πέραν του ανωτέρω ορίου των χιλίων τριακοσίων (1.300) ευρώ, του υπερβάλλοντος ποσού καταβαλλομένου ως προσωπική διαφορά. Στον υπολογισμό του ανώτατου ορίου καταβολής σύνταξης που αφορά στα άτομα με αναπηρία ή χρόνια πάθηση και των οικογενειών που έχουν μέλη τους άτομα με αναπηρία δεν λαμβάνονται υπόψη τα πάσης φύσεως επιδόματα αναπηρίας.

*** Η φράση «από την 1.1.2018» στο δεύτερο εδάφιο της παρ. 4 απαλείφθηκε με το άρθρο δεύτερο παρ.10 Ν.4393/2016,ΦΕΚ Α 106/6.6.2016.

5. Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου, το ΕΤΕΑ χορηγεί αποκλειστικά την επικουρική σύνταξη, όπως ρυθμίζεται με τις διατάξεις του άρθρου αυτού και καταργείται κάθε άλλη γενική ή ειδική διάταξη. Από την έναρξη ισχύος του παρόντος οι διατάξεις που προβλέπουν κατώτατα όρια επικουρικών συντάξεων καταργούνται και η χορήγηση της επικουρικής σύνταξης γίνεται αποκλειστικά με τους όρους του παρόντος.

6. Με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης «καθορίζεται κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για την εφαρμογή του άρθρου αυτού και επιπλέον» ορίζεται η εργάσιμη ημέρα κατά την οποία θα καταβάλλεται η μηνιαία σύνταξη του ΕΤΕΑ. Μέχρι την έκδοση της απόφασης αυτής εφαρμόζονται οι ισχύουσες διατάξεις.

*** Η μέσα σε « » φράση της παρ.6 προστέθηκε με το άρθρο δεύτερο παρ.10 Ν.4393/2016, ΦΕΚ Α 106/6.6.2016.

Η Διοίκηση προέβη στην έκδοση των προσβαλλόμενων Υπουργικών Αποφάσεων στη βάση των ανωτέρω νομοθετικών εξουσιοδοτήσεων. Ειδικότερα, με τις δυο προσβαλλόμενες πράξεις ρυθμίζεται η διαδικασία και η μέθοδος επανυπολογισμού των καταβαλλόμενων επικουρικών συντάξεων και η περικοπή τους στην περίπτωση που μετά τον επανυπολογισμό το άθροισμα της καταβαλλόμενης μηνιαίως κύριας και επικουρικής σύνταξης υπερβαίνει το ποσό των χιλίων τριακοσίων ευρώ (1.300,00 €) μικτά.

Είναι πρόδηλο ότι η ισχύς των προσβαλλόμενων κανονιστικών πράξεων καταλαμβάνει συνολικώς όλα τα πρόσωπα που ασφαρίζονται και λαμβάνουν επικουρική σύνταξη από το Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης.

Β. Επί του παραδεκτού

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 95 παρ. 1 α' του Συντάγματος και 45 παρ. 1 του Π.Δ. 18/1989 με αίτηση ακυρώσεως προσβάλλονται εκτελεστές πράξεις των διοικητικών αρχών και των Ν.Π.Δ.Δ., οι οποίες δεν υπόκεινται σε άλλο ένδικο μέσο ενώπιον Δικαστηρίου. Περαιτέρω, η διάταξη του άρθρου 45 παρ. 2 του Π.Δ. 18/1989 ορίζει ότι, αν κατά της ενίοτε κρίσιμης εκτελεστής διοικητικής πράξεως

προβλέπεται νομοθετικά η προσβολή της δια ασκήσεως ενδικοφανούς προσφυγής, τότε η προηγούμενη άσκηση της προσφυγής αυτής είναι προϋπόθεση της παραδεκτής ασκήσεως της αιτήσεως ακυρώσεως, υπό την έννοια ότι ακυρωτικώς θα προσβληθεί είτε η επί της ενδικοφανούς προσφυγής εκδοθείσα πράξη, είτε η τεκμαιρόμενη σιωπηρή απόρριψή της.

Στην προκειμένη περίπτωση, οι προσβαλλόμενες υπουργικές αποφάσεις συνιστούν κανονιστικές, εκτελεστές διοικητικές πράξεις. Κατά των πράξεων αυτών δεν χωρεί σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία ενδικοφανής προσφυγή, ούτε επίσης υπόκεινται στην άσκηση άλλου ένδικου μέσου ή βοηθήματος ενώπιον άλλου Δικαστηρίου που να άγει στον δικαιοδοτικό τους έλεγχο και να έχει χαρακτήρα παράλληλης προσφυγής. Συνεπώς, οι κρίσιμες υπουργικές αποφάσεις παραδεκτώς προσβάλλονται ακυρωτικώς ενώπιον του Δικαστηρίου Σας.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 46 του Π.Δ.18/1989 η αίτηση ακυρώσεως ασκείται εντός αποκλειστικής προθεσμίας εξήντα (60) ημερών, η οποία αρχίζει από την επομένη της κοινοποιήσεως της προσβαλλόμενης πράξεως ή της δημοσιεύσεώς της, αν αυτή επιβάλλεται από τον νόμο ή, άλλως, από την πλήρη γνώση της. Στην προκειμένη περίπτωση, οι προσβαλλόμενες κανονιστικές πράξεις δημοσιεύθηκαν στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την 7.6.2016. Η διάταξη του άρθρου 11 του Κώδικα Περί Δικών του Δημοσίου (ΚΔ 26.6/10.7.1944-ΦΕΚ Α' 139) προβλέπει ότι ως προς όλες τις δίκες του Δημοσίου δεν διανύεται καμία προθεσμία κατά τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών. Σε περίπτωση δε που η προθεσμία αυτή έχει αρχίσει προ των δικαστικών διακοπών, αναστέλλεται καθ' όλη τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών. Περαιτέρω, η διάταξη του άρθρου 11 παρ. 2 του Ν. 1756/1988 (Κώδικας Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάσταση Δικαστικών Λειτουργών, ΦΕΚ Α' 35), ορίζει ότι οι δικαστικές διακοπές αρχίζουν την 1η Ιουλίου και λήγουν την 15η Σεπτεμβρίου εκάστοτε έτους. Η διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1α του Ν. 2479/1997 προέβλεψε ότι οι προθεσμίες για την άσκηση ενδίκων μέσων και βοηθημάτων ενώπιον των Διοικητικών Δικαστηρίων αναστέλλονται για το χρονικό διάστημα από 1ης έως 31ης Αυγούστου χωρίς να θίγεται η ισχύουσα νομοθεσία που αφορά τις προθεσμίες του Δημοσίου και των Ο.Τ.Α. Η Ολομέλεια του Δικαστηρίου Σας, με τις υπ' αριθ.

1780/2006 και 1781/2006 αποφάσεις της, έκρινε ότι οι ως άνω διατάξεις είναι ανίσχυρες ως αντικείμενες στην αρχή της δικονομικής ισότητας των διαδίκων, όπως αυτή συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος, για την αποκατάσταση της οποίας η αναστολή των προθεσμιών καθ' όλη τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών (από 1 Ιουλίου έως 15 Σεπτεμβρίου) ισχύει και για τα ασκούμενα από ιδιώτες διαδίκους ένδικα βοηθήματα και μέσα (ΣτΕ 2807/2000 και 2808/2000). Τέλος, η διάταξη του άρθρου 12 του Ν. 3514/2006 ορίζει ότι η αναστολή των προθεσμιών κατά τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών, που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 11 του Κώδικα περί Δικών του Δημοσίου, αφορά όχι μόνον στο Δημόσιο αλλά και στους λοιπούς διαδίκους.

Με βάση τα ανωτέρω, η ως άνω αποκλειστική προθεσμία των εξήντα (60) ημερών άρχισε τη διαδρομή της από την 8.6.2016 έως 30.6.2016, εκκινούμενη πάλι την 16.9.2016 και λήγουσα την 22.10.2016. Κατά τούτο, η παρούσα αίτηση ακυρώσεως ασκείται εμπροθέσμως.

Ως προς το έννομο συμφέρον, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 47 παρ. 1 του ΠΔ 18/89 και την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου Σας, τα νομικά πρόσωπα έχουν έννομο συμφέρον που θεωρείται προσωπικό για την άσκηση της αίτησης ακυρώσεως, ανεξάρτητα από τη διάκρισή τους σε δημόσια και ιδιωτικά, και μπορούν να προσβάλλουν κάθε πράξη ή παράλειψη που προξενεί βλάβη είτε α) στα συμφέροντα του ίδιου του νομικού προσώπου, υλικά κάθε είδους ή ηθικά, η προστασία και η επιδίωξη των οποίων περιλαμβάνεται στους σκοπούς του νομικού προσώπου, όπως αυτοί καθορίζονται από τις σχετικές διατάξεις και το Καταστατικό του, είτε β) στα συμφέροντα του συνόλου των μελών του νομικού προσώπου, εφόσον η προάσπιση ή η προαγωγή των συμφερόντων αυτών περιλαμβάνεται επίσης στους σκοπούς του νομικού προσώπου.

Ειδικότερα ως προς το έννομο συμφέρον των αιτούντων:

Η πρώτη αιτούσα, ΟΤΟΕ, αποτελεί την πλέον αντιπροσωπευτική δευτεροβάθμια Συνδικαλιστική Οργάνωση, που εκπροσωπεί το σύνολο των Τραπεζοϋπαλληλικών Οργανώσεων της Χώρας. Ειδικότερα, η ΟΤΟΕ συνεστήθη το έτος 1957 με την υπ'

αριθ. 961/1957 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου της Αθήνας και την επωνυμία «ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΡΑΠΕΖΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ (ΟΤΟΕ)». Το Καταστατικό της Ομοσπονδίας τροποποιήθηκε αρχικά το 1961 με την υπ' αριθ. 17547 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου της Αθήνας και στη συνέχεια με τις υπ' αριθ. 25683/1965, 2100/1966, 4529/1972, 3628/1972, 3628/1973, 1928/1983, 700/1991, 409/1994, 650/1996 και 39/1999 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Μεταξύ των σκοπών της, σύμφωνα με το Καταστατικό της (άρθρο 2), είναι η μελέτη, προστασία, προώθηση και των επαγγελματικών, οικονομικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων στις Τράπεζες. Είναι προφανές το έννομο συμφέρον της, αφού με τις προσβαλλόμενες πράξεις βλάπτονται τα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων στις Τράπεζες που ασφαλίζονται και δικαιούνται παροχές από το ΕΤΕΑ.

Η δεύτερη αιτούσα αποτελεί δευτεροβάθμια Οργάνωση, το δε Καταστατικό της έχει νομίμως καταχωρηθεί στο βιβλίο σωματείων που τηρείται στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 546 και έχει εγκριθεί, όπως ισχύει σήμερα, με την υπ' αριθ. 5590/2006 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Μέλη της Ομοσπονδίας είναι οι σύλλογοι συνταξιούχων των περισσότερων τραπεζών που λειτουργούν στην Ελλάδα. Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 1 και 3 του Καταστατικού (όπως σήμερα ισχύει), μεταξύ των σκοπών του προβλέπεται η προάσπιση με κάθε νόμιμο τρόπο των οικονομικών, ασφαλιστικών και κοινωνικών συμφερόντων των συνταξιούχων των Τραπεζών, εφόσον αυτά προσβάλλονται, όπως συμβαίνει εν προκειμένω .

Η τρίτη αιτούσα Συνδικαλιστική Οργάνωση συνεστήθη το έτος 1970 με την υπ' αριθ. 639/1970 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου της Αθήνας και την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ» με αριθμό μητρώου 2513 Το Καταστατικό της τροποποιήθηκε αρχικά το 1972 με την υπ' αριθ. 3847/1972 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου της Αθήνας και, στη συνέχεια, με τις υπ' αριθ. 3076/1973, 4582/1984, 2685/1992, 3521/1998, 4109/2000, 5819/2012 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Μεταξύ των τροποποιήσεων είναι και αυτή που αφορά την επωνυμία του Συλλόγου, με την οποία ο Σύλλογος

έλαβε την επωνυμία «Σύλλογος Προσωπικού ALPHA BANK», η οποία και ισχύει μέχρι σήμερα. Καταστατικός σκοπός του Συλλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 3, είναι μεταξύ άλλων η προάσπιση και βελτίωση των οικονομικών, κοινωνικών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων και συμφερόντων όλων των μελών του και άρα και εκείνων που ασφαρίζονται και δικαιούνται παροχές από το ΕΤΕΑ, τα δικαιώματα των οποίων βλάπτονται από τις προσβαλλόμενες υπουργικές αποφάσεις.

Η τέταρτη αιτούσα συνδικαλιστική οργάνωση συνεστήθη το έτος 1945 με την υπ' αριθ. 1862/1945 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ». Μετά τη συγχώνευση δια απορροφήσεως της Εμπορικής Τράπεζας της Ελλάδος Α.Ε. από την «ΑΛΦΑ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε» τροποποιήθηκε η επωνυμία του Συλλόγου με την υπ' αριθ. 321/2013 διαταγή του Ειρηνοδικείου Αθηνών και ο Σύλλογος μετονομάσθηκε σε «Ενωτικός Αγωνιστικός Σύλλογος Εργαζομένων ALPHA BANK – Εμπορικής (ΕΝ.Α.Σ)». Καταστατικός σκοπός του Συλλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 2 του Καταστατικού του, είναι μεταξύ άλλων η προστασία και προαγωγή των επαγγελματικών - οικονομικών - κοινωνικοασφαλιστικών και ηθικών συμφερόντων και δικαιωμάτων των μελών του και επομένως και εκείνων που ασφαρίζονται και δικαιούνται παροχές από το ΕΤΕΑ.

Η πέμπτη αιτούσα Συνδικαλιστική Οργάνωση, με την επωνυμία «Σύλλογος Εργαζομένων Τράπεζας Πειραιώς», το Καταστατικό της οποίας τροποποιήθηκε με την υπ' αριθ. 127/2001 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, έχει ως σκοπό σύμφωνα με το άρθρο 2 του Καταστατικού της, την προστασία και προαγωγή των οικονομικών και επαγγελματικών εν γένει συμφερόντων των μελών της και επομένως και εκείνων που ασφαρίζονται και δικαιούνται παροχές από το ΕΤΕΑ.

Η έκτη αιτούσα αναγνωρίσθηκε ως Συνδικαλιστική Οργάνωση με την υπ' αριθ. 6758/1998 απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών και το Καταστατικό της καταχωρήθηκε στο βιβλίο σωματείων που τηρείται στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών με τον γενικό αριθμό 22270. Μετά τη θέση σε ειδική εκκαθάριση της Αγροτικής Τράπεζας στις 27.7.2012 και τη μεταβίβαση των

εργασιακών της σχέσεων στην Τράπεζα Πειραιώς τροποποιήθηκε η επωνυμία του Συλλόγου με την υπ' αριθ. 653/2013 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ο Σύλλογος μετονομάσθηκε σε «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ», το δε Καταστατικό του ισχύει σήμερα όπως τροποποιήθηκε με την υπ' αριθ. 133 διαταγή του Ειρηνοδίκη Αθηνών. Καταστατικός σκοπός του Συλλόγου σύμφωνα με το άρθρο 3 του Καταστατικού του είναι, μεταξύ άλλων, η προστασία και προαγωγή των επαγγελματικών-οικονομικών-κοινωνικοασφαλιστικών συμφερόντων και δικαιωμάτων των μελών του και, επομένως, και εκείνων που ασφαλίζονται και δικαιούνται παροχές σήμερα από το ΕΤΕΑ.

Η έβδομη αιτούσα αναγνωρίσθηκε ως Συνδικαλιστική Οργάνωση με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ» με την υπ' αριθ. 5173/66 απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών και καταχωρήθηκε το Καταστατικό της στο βιβλίο σωματείων που τηρείται στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών με τον γενικό αριθμό 3974, μετά δε τη τελευταία τροποποίησή του με την υπ' αριθ. 288/2007 απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών η Συνδικαλιστική αυτή Οργάνωση μετονομάσθηκε σε «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΠΡΩΗΝ ΕΤΒΑ». Σκοπός του Συλλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 2 είναι, μεταξύ άλλων, η προστασία των οικονομικών συμφερόντων και δικαιωμάτων των μελών του και επομένως και εκείνων που ασφαλίζονται και δικαιούνται παροχές σήμερα από το ΕΤΕΑ.

Το όγδοο αιτούν σωματείο έχει καταχωρηθεί νομίμως στο βιβλίο σωματείων που τηρείται στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 16.253 το δε Καταστατικό της ισχύει σήμερα όπως εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2998/2004 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Μέλη του σωματείου είναι, σύμφωνα με το άρθρο 2 του Καταστατικού όσοι από τους πρώην εργαζόμενους στην ALPHA BANK και με την προϋφιστάμενη ιστορική της επωνυμία ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΙΣΤΕΩΣ και αργότερα ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΙΣΤΕΩΣ και σε οποιαδήποτε άλλη επωνυμία ενδεχομένως ακολουθήσει, συνταξιοδοτούνται ή και είναι

βοηθηματούχοι του Ταμείου Αλληλοβοήθειας και σήμερα του ΕΤΑΤ και του ΕΤΕΑ. Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ.3 του Καταστατικού, σκοπός της ιδρύσεως της, από τον οποίο προκύπτει και το άμεσο έννομο συμφέρον της για την άσκηση της παρούσας, είναι: «α. Η μελέτη, προστασία και προαγωγή των οικονομικών, ασφαλιστικών, κοινωνικών και συνδικαλιστικών συμφερόντων ... των μελών του Συλλόγου και των οικογενειών τους. β. Η ενίσχυση, κατοχύρωση και εξασφάλιση με κάθε νόμιμο τρόπο της δυνατότητας των ασφαλιστικών Ταμείων – Οργανισμών – Φορέων Συνταξιοδότησης, υγείας και πρόνοιας να εκπληρώνουν, να βελτιώνουν και να διευρύνουν τις υποχρεώσεις του προς τα μέλη του Συλλόγου που απορρέουν από τα Καταστατικά τους και να τα βελτιώνουν ανεξάρτητα από ενδεχόμενες μετονομασίες μετασχηματισμούς ή και την υπαγωγή τους σε διάδοχους ενιαίους φορείς και ιδιαίτερα του Ταμείου Αλληλοβοήθειας Προσωπικού Τραπεζής Πίστωσης και του Ταμείου Ασφάλισης Ασθενείας Προσωπικού Τραπεζών Πίστωσης–Γενικής–Αμερικαν Εξπρές ...». Είναι προφανές, επομένως, το έννομο συμφέρον του σωματείου, αφού με τις προσβαλλόμενες πράξεις βλάπτονται τα δικαιώματα των συνταξιούχων του ΤΑΠΤΠ που έχουν ενταχθεί στο ΕΤΕΑ καθώς και των λοιπών αιτούντων με αριθμό 11-18 οι οποίοι προέρχονται από το ΤΑΠΤΠ οι οποίοι είναι άμεσα βλαπτόμενοι από τις προσβαλλόμενες πράξεις της Διοικήσεως.

Το ένατο σωματείο έχει καταχωρηθεί νομίμως στο βιβλίο σωματείων που τηρείται στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 1988/1983 το δε Καταστατικό του ισχύει σήμερα, όπως εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. απόφαση 6718/2005 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Σύμφωνα με το άρθρο 2 του Καταστατικού, σκοπός της ιδρύσεως του από τον οποίο προκύπτει και το έννομο συμφέρον του είναι η με κάθε νόμιμο μέσο και ενέργεια κατοχύρωση και εξασφάλιση των κεκτημένων δικαιωμάτων των συνταξιούχων της Εμπορικής Τράπεζας. Είναι προφανές, επομένως, το έννομο συμφέρον του σωματείου, καθώς με τις προσβαλλόμενες πράξεις βλάπτονται τα δικαιώματα των συνταξιούχων του ΤΕΑΠΕΤΕ που έχουν ενταχθεί στο ΕΤΕΑ καθώς και των λοιπών αιτούντων με αριθμό 19-21 οι οποίοι προέρχονται από το ΤΕΑΠΕΤΕ και είναι άμεσα βλαπτόμενοι από τις προσβαλλόμενες πράξεις της Διοικήσεως.

Το δέκατο αιτούν σωματείο έχει καταχωρηθεί νομίμως στο βιβλίο σωματείων που τηρείται στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 13202, το δε Καταστατικό της ισχύει σήμερα, όπως εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 452/1986 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Σύμφωνα με το άρθρο 4 του Καταστατικού, σκοπός της ιδρύσεώς της από τον οποίο προκύπτει και το έννομο συμφέρον της είναι η με κάθε νόμιμο μέσο και ενέργεια κατοχύρωση και εξασφάλιση των κεκτημένων δικαιωμάτων των συνταξιούχων της ΕΤΒΑ, η βελτίωση της συνταξιοδοτικής κατάστασης και του επιπέδου διαβίωσης των μελών και των οικογενειών τους. Είναι προφανές επομένως το έννομο συμφέρον του σωματείου μας αφού με τις προσβαλλόμενες πράξεις βλάπτονται τα δικαιώματα των συνταξιούχων του ΤΑΠΕΤΒΑ που έχουν ενταχθεί στο ΕΤΕΑ καθώς και των λοιπών αιτούντων με αριθμό 22-25 οι οποίοι προέρχονται από το ΤΑΠΕΤΒΑ και είναι άμεσα βλαπτόμενοι από τις προσβαλλόμενες πράξεις της Διοικήσεως.

Σημειώνουμε ότι οι όροι και οι προϋποθέσεις λειτουργίας των επικουρικών ταμείων των Τραπεζών ρυθμίζονταν από συλλογικές συμβάσεις εργασίας και προστατεύονται και από τις εγγυήσεις της παρ. 2 του άρθρου 22Σ. με την οποία αναγνωρίζεται η συλλογική αυτονομία. Με το Ν.3371/2005 ιδρύθηκε το Ε.Τ.Α.Τ, «ΕΝΙΑΙΟ ΤΑΜΕΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΟΫΠΑΛΛΗΛΩΝ», με τη μορφή Ν.Π.Δ.Δ. Στο Ταμείο αυτό αρχικά δεν υπήρχε πρόβλεψη περί υποχρεωτικής ένταξης των ταμείων επικουρικής ασφάλισης των τραπεζών. Όμως, με μεταγενέστερες νομοθετικές ρυθμίσεις εντάχθηκαν υποχρεωτικά στο ΕΤΑΤ οι ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι των επικουρικών ταμείων που λειτουργούσαν στην Εμπορική Τράπεζα, ΤΕΑΠΕΤΕ (άρθρο 26, Ν. 3566/2006), Αγροτική Τράπεζα, ΕΛΕΜ (άρθρο 38, Ν.3522/2006), ALPHA BANK, ΤΑΠΤΠ (άρθρο 10 Ν.3620/2007) και ο φορέας ομαδικής ασφάλισης ΛΑΚ (Τράπεζα Αττικής) (άρθρο 9 Ν.3554/2007). Η υποχρεωτική αυτή ένταξη, χωρίς προηγούμενη εκπόνηση αναλογιστικών μελετών, έγινε κατά παράβαση των συλλογικών συμβάσεων και συμφωνιών με τις οποίες ιδρύθηκαν τα ανωτέρω Ταμεία, χωρίς την συναίνεση των εργαζομένων και με αμφισβητούμενες «οικονομικές» μελέτες για τις οικονομικές υποχρεώσεις των Τραπεζών, που αφορούσαν στη διασφάλιση των προβλεπόμενων από τα Καταστατικά των Ταμείων παροχών. Για την κάλυψη των ασφαλισμένων και συνταξιούχων κάθε Ταμείου ο

νομοθέτης προέβλεψε την καταβολή χρηματικών ποσών στο ΕΤΑΤ από κάθε Τράπεζα (778.600.000 ευρώ από την Εμπορική Τράπεζα, 9.700.000 ευρώ από την Τράπεζα Πειραιώς, 380.000.000 ευρώ από την Αγροτική Τράπεζα, 543.000.000 ευρώ από την ALPHA BANK και 61.754.000 ευρώ από την Τράπεζα Αττικής).

Επίσης, ορίσθηκε ότι οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησης και οι προβλεπόμενες από τις καταστατικές διατάξεις των επιμέρους Ταμείων παροχές διατηρούνται σε ισχύ και ότι, στους συνταξιοδοτηθέντες πρέπει να καταβάλλονται τα ποσά σύνταξης που κατέβαλε το Ταμείο από το οποίο συνταξιοδοτήθηκαν. Οι ως άνω νομοθετικές παρεμβάσεις, σχετικά με στην σύσταση του ΕΤΑΤ και την ένταξη των ασφαλισμένων και συνταξιούχων των επιμέρους ταμείων σε αυτό και στο ΕΤΕΑΜ κρίθηκαν συνταγματικές από το δικαστήριο Σας καθώς κρίθηκε ότι δεν θίγονται τα κεκτημένα δικαιώματα των συνταξιούχων και των ασφαλισμένων μέχρι 31.12.1992 και διατηρούνται οι όροι και οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησης τους ακόμα και μετά την ένταξη τους στο ΕΤΑΤ. Τα ανωτέρω ισχύοντα δεν έθιξε κατ' αρχήν ούτε ο Ν. 4052 /2012, στο άρθρο 47 του οποίου ορίσθηκε ότι μέχρι την έκδοση του κανονισμού ασφάλισης και παροχών του ΕΤΕΑ εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι καταστατικές διατάξεις των εντασσόμενων ταμείων - τομέων και κλάδων

Συνεπώς μέχρι την έκδοση του Ν.4387/2016 οι καταστατικές διατάξεις του ΤΕΑΠΕΤΕ, του ΤΑΠΤΠ και του ΕΛΕΜ εξακολουθούσαν να ισχύουν, για τους μέχρι την 31.12.1992 ασφαλισμένους και συνταξιούχους .

Πράγματι, το 2012 με το ν.4052/2012 (άρθρο 35) ιδρύθηκε το Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης (Ε.Τ.Ε.Α) με σκοπό τη παροχή μηνιαίας επικουρικής σύνταξης λόγω γήρατος, αναπηρίας και θανάτου στους εργαζομένους στον ιδιωτικό, δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, στις τράπεζες και τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας. Με τον ίδιο ως άνω νόμο (άρθρο 36) προβλέφθηκε ότι εντάσσονται στο ως άνω Ταμείο τα κάτωθι ταμεία και τομείς επικουρικής σύνταξης : α) ΕΤΕΑΜ, β) ΤΕΑΙΤ γ) ΤΕΑΔΥ και οι τομείς αυτού ΤΕΑΠΟΚΑ και ΤΑΔΚΥ, δ) το ΕΤΑΤ ως προς την επικουρική ασφάλιση, ε) οι τομείς του Κλάδου επικουρικής ασφάλισης του ΤΑΥΤΕΚΩ, στο οποίο είχε ενταχθεί το ΤΑΠΕΤΒΑ.

Η εφαρμογή επομένως των προσβαλλόμενων Υπουργικών Αποφάσεων, στη βάση των ανωτέρω νομοθετικών εξουσιοδοτήσεων, επιτείνει το έννομο συμφέρον μας, καθώς πλέον η επικουρική σύνταξη των μελών μας επανυπολογίζεται και μειώνεται παρανόμως όπως αναφέρουμε στους κατωτέρω αναλυτικά αναφερόμενους λόγους ακυρώσεως.

Οι μειώσεις των επικουρικών συντάξεων του ενδέκατου ως εικοστού πέμπτου από εμάς προσδιορίζεται στους κάτωθι πίνακες στους οποίους αποτυπώνονται αναλυτικά **στη στήλη Α** το ποσό της μικτής επικουρικής σύνταξης πριν τις μνημονιακές περικοπές, **στη στήλη Β** το ποσό της μικτής και καθαρής επικουρικής σύνταξης μετά τις μειώσεις των Ν.3986/2011, 4024/2011, 4051/2012 και 4093/2012, **στη στήλη Γ** το ποσό της μικτής και καθαρής επικουρικής σύνταξης που έπρεπε να λαμβάνουμε μη συνυπολογιζομένων των μειώσεων που κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις αποφάσεις της ΟλΣτΕ 2287/2015 και 2288/2015, **στη στήλη Δ** το ποσό της μικτής και καθαρής επικουρικής σύνταξης μετά τον επανυπολογισμό που εισήγαγε ο Ν. 4387/2016 (άρθρο 96), **στη στήλη Ε** το ποσό της σύνταξης που παράνομα που έχει περικοπεί και **στη στήλη ΣΤ** η ποσοστιαία μείωση της σύνταξης μας.

Γ. Λόγοι ακυρώσεως

Με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση εισάγεται η αναπροσαρμογή και ο επανυπολογισμός των ήδη καταβαλλόμενων επικουρικών συντάξεων και προβλέπονται περαιτέρω μειώσεις τους, εφόσον το πόσο της επικουρικής σύνταξης, αθροιζόμενο σε αυτό της κύριας, υπερβαίνει τα 1300 ευρώ μικτά, ενώ με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση καθορίζονται οι τεχνικές παράμετροι για την καταβολή των παροχών από το ΕΤΕΑ.

Με βάση τα ανωτέρω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις έρχονται σε προφανή αντίθεση με το δεδικασμένο του Δικαστηρίου Σας στις υπ' αριθ. 2287-90/2015

αποφάσεις της Ολομελείας του, με αντικείμενο τις μειώσεις στην κύρια και επικουρική σύνταξη που είχαν θεσπιστεί με τους Ν. 4051/2012 και 4093/2012. Το Δικαστήριό Σας έκρινε ως αντισυνταγματικές τις περικοπές σε ποσοστό 12% των κύριων συντάξεων με αναδρομική ισχύ από 1.1.2012 και των επικουρικών συντάξεων από 5% έως 20%, ανάλογα με το ύψος της χορήγησής τους (Ν. 4051/2012, άρθρο 6 παρ.1, παρ.2), όπως επίσης και τις μεταγενέστερες ρυθμίσεις του Ν. 4093/2012 (άρθρο πρώτο, παράγραφος ΙΑ, υποπαράγραφος ΙΑ.5), με τις οποίες επιβλήθηκαν νέες μειώσεις στην κύρια σύνταξη σε ποσοστό 5% έως και 20%, ανάλογα με το ύψος του αθροίσματος κύριας και επικουρικής σύνταξης.

Αναλυτικότερα, με τις υπ' αριθ. 2287/2015, 2288/2015, 2289/2015 και 2290/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας, θεσπίστηκαν τα κριτήρια που προσδιορίζουν τα όρια των νομοθετικών επιλογών στην κοινωνική ασφάλιση και δη στις παροχές αυτής, ιδίως σε περιόδους οξείας οικονομικής κρίσης. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο αποσαφήνισε αφενός τις κρίσιμες παραμέτρους ως προς την αιτιολογία του νόμου και των επίμαχων περικοπών, οι οποίες συνιστούν αναπόσπαστη ύλη της συνταγματικότητάς του, αφετέρου τον πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, δηλαδή το απαραβίαστο όριο ενός επιπέδου διαβίωσης που δεν μπορεί να θιγεί από καμία νομοθετική παρέμβαση. Οι προσβαλλόμενες πράξεις έρχονται σε πρόδηλη αντίθεση προς τις παραπάνω συνταγματικές επιταγές, όπως αυτές έχουν σαφώς διατυπωθεί και ερμηνευθεί από το Δικαστήριό Σας, για τους ακόλουθους ειδικότερα λόγους:

1^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Έλλειψη ειδικής, εμπειριστατωμένης και επιστημονικά τεκμηριωμένης μελέτης

Οι αποφάσεις 2287-90/2015 της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας έκριναν ως αντίθετες στο Σύνταγμα τις περικοπές κοινωνικοασφαλιστικών παροχών που θεσπίστηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 6 του Ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 και αφορούσαν νέες αναδρομικές μειώσεις τόσο κύριων, όσο και επικουρικών συντάξεων. Οι παραπάνω μειώσεις των συντάξεων δυνάμει των Ν. 4051/2012 και 4093/2012 προβλέφθηκαν σε συνέχεια προγενέστερων

μειώσεων, που είχαν επιβληθεί με τις διατάξεις των Ν. 3845/2010, 3863/2010, 3986/2011 και 4024/2011, διατάξεις οι οποίες είχαν κριθεί από το Δικαστήριό Σας ουσιαστικώς συνταγματικές. Τη συνταγματικότητα αυτής της πρώτης δέσμης περικοπών θεμελίωσε το Δικαστήριό Σας στην εξαιρετική οξύτητα της δημοσιονομικής κρίσης το 2010 και, ιδίως, στον τότε απρόβλεπτο και έκτακτο χαρακτήρα της, ο οποίος έθεσε την Πολιτεία σε καθεστώς απόλυτου αιφνιδιασμού και στην εξαιρετική αναγκαιότητα να λάβει άμεσα μέτρα περιορισμού του ελλείμματος και του δημοσίου χρέους, ενώ ακόμη δεν είχαν διαμορφωθεί οι κατάλληλοι μηχανισμοί αντιμετώπισης της κρίσης, με αποτέλεσμα να είναι προ των πυλών ο κίνδυνος της αδυναμίας διεθνούς δανεισμού της χώρας και τελικώς ο εξ αυτού του λόγου κίνδυνος χρεοκοπίας της. Συνεπώς, στις προηγούμενες αποφάσεις του, όπως παγίως στη νομολογία του κατά την πρώτη περίοδο της οικονομικής κρίσης (ιδίως την περίοδο 2009-2014), το Δικαστήριό Σας έλαβε υπόψη τη μείζονα αναγκαιότητα της επιβολής των μέτρων για την «άμεση αντιμετώπιση της διαπιστωθείσης από τον νομοθέτη οξείας δημοσιονομικής κρίσης, η οποία κατ' αυτόν είχε καταστήσει αδύνατη την εξυπηρέτηση των δανειακών αναγκών της χώρας μέσω των διεθνών αγορών και πιθανό το ενδεχόμενο χρεωκοπίας της, και αφετέρου την εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών» (σκέψη 35, ΟΛΣτΕ 668/2012). Αποδέχθηκε, ως εκ τούτου, την αμεσότητα του επερχόμενου κινδύνου, καθώς και την αποτελεσματικότητα, εν τέλει, των μέτρων αποκατάστασης της δημοσιονομικής τάξης, όπως αυτή είχε κατά κύριο λόγο εκτιμηθεί από τον νομοθέτη.

Αντιθέτως, στις μεταγενέστερες αποφάσεις ΟΛΣτΕ 2287-90/2015 τα κρίσιμα πραγματικά δεδομένα για την εξέταση της συνταγματικότητας των επίμαχων ρυθμίσεων έχουν μεταβληθεί. Οι διατάξεις των Ν. 4051/2012 και 4093/2012 «ψηφίσθηκαν όταν είχε πλέον παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσεως και αφού εν τω μεταξύ είχαν σχεδιασθεί και ληφθεί τα βασικά μέτρα για την αντιμετώπισή της» (σκέψη 24, ΣτΕ 2287/2015). Συνεπώς, από τη στιγμή που ελλείπει πλέον ο χαρακτήρας της επείγουσας αναγκαιότητας λήψης των μέτρων, καθώς δεν συνάγεται κάποιος άμεσος κίνδυνος ενός ανεπανόρθωτου δημοσιονομικού εκτροχιασμού του Κράτους, τα όρια της νομοθετικής δράσης δεν μπορούν εύλογα να παραμείνουν αναλλοίωτα. Ενόψει της κρίσιμης μεταβολής των

συνθηκών στη λήψη των μέτρων και από τη στιγμή που εκείνα δεν είναι πια «άμεσης απόδοσης» για «την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η Χώρα», κρίθηκαν εν προκειμένω πλήρως ανεπαρκείς οι αιτιολογικές εκθέσεις των σχετικών νομοθετικών διατάξεων, στις οποίες η θέσπιση των νέων περικοπών αιτιολογούνταν με γενική αναφορά «στις δημοσιονομικές ανάγκες της χώρας», στη «δυσμενή οικονομική κατάσταση συγκεκριμένων ασφαλιστικών φορέων» και στην ανάγκη «να διασφαλιστεί η βιωσιμότητα όλων των φορέων της κοινωνικής ασφάλισης» (σκέψη 23, ΣΤΕ 2287/2015).

Έτσι, σε κρίσιμο στοιχείο ως προς τη συνταγματικότητα των μέτρων αναδεικνύεται η υποχρέωση του νομοθέτη να προβεί σε «ειδική, εμπεριστατωμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη μελέτη από την οποία να προκύπτει αφ' ενός μεν ότι τα συγκεκριμένα μέτρα είναι πράγματι πρόσφορα αλλά και αναγκαία για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφαλίσεως εν όψει και των παραγόντων που το προκάλεσαν, έτσι ώστε η λήψη των μέτρων αυτών να είναι σύμφωνη με τις πιο πάνω συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αφ' ετέρου δε ότι οι επιπτώσεις από τα μέτρα αυτά στο βιοτικό επίπεδο των πληττομένων προσώπων, συνδυαζόμενες με άλλα τυχόν ληφθέντα μέτρα (φορολογικά κ.ά.), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της δεδομένης συγκυρίας, δεν έχουν, αθροιστικά λαμβανόμενες, αποτέλεσμα τέτοιο που να οδηγεί σε ανεπίτρεπτη, κατά τα προεκτεθέντα, παραβίαση του πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος σε κοινωνική ασφάλιση». Η απουσία μιας τέτοιας μελέτης, και «μάλιστα διατυπωμένης με τρόπο κατανοητό και ελέγξιμο από το δικαστή κατά τις βασικές της θέσεις, θα καθιστούσε κατ' ουσίαν ανέφικτο το δικαστικό έλεγχο των οικείων νομοθετικών μέτρων από τις ανωτέρω συνταγματικές απόψεις» (σκέψη 7, ΣΤΕ 2287/2015).

Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριό Σας έκρινε ότι οι νομοθετικές περικοπές των συντάξεων των Ν. 4051/2012 και 4093/2012 είναι αντίθετες προς το Σύνταγμα, διότι ο κοινός νομοθέτης δεν προέβη, ως όφειλε, στη συγκεκριμένη περίπτωση σε

συνολική εκτίμηση των παραγόντων της δημοσιονομικής κρίσης εν γένει και της κρίσης του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος ειδικότερα, ούτε επίσης αξιολόγησε με τεκμηριωμένη μελέτη τις οικονομικές επιπτώσεις των ρυθμίσεων, τόσο για τους ίδιους τους συνταξιούχους, όσο και για την κοινωνία. Σύμφωνα με το Δικαστήριό Σας, η ανάγκη για τη δημοσιονομική σωτηρία του κράτους δεν μπορεί να εκλαμβάνεται πάντα ως επιτακτική και να δικαιολογεί περικοπές των καταβαλλομένων συντάξεων, καθώς ο πραγματικός λόγος της πρέπει να τεκμηριώνεται και να αποδεικνύεται διαρκώς από τη σύνταξη τεκμηριωμένων μελετών οικονομικών επιπτώσεων των μέτρων, ώστε τελικά ο ακυρωτικός δικαστής να δύναται να ελέγξει τη συνταγματικότητά τους. Συνεπώς, η επίκληση από τον νομοθέτη κατά τακτά χρονικά διαστήματα της δημοσιονομικής κρίσης ως επαρκούς και αυτοτελούς αιτίας για τη θέσπιση νέων περικοπών στις κοινωνικοασφαλιστικές παροχές είναι καταστατικά αλυσιτελής αν δεν συνοδεύεται από προγενέστερη επιστημονική τεκμηρίωση των συνεπειών των εν λόγω περικοπών, η οποία πρέπει να αιτιολογεί και τους λόγους της αποτυχίας των προγενέστερων περικοπών, που στην πράξη λειτουργούν ως αυτόνομη αιτία της επιβολής των επιγενόμενων.

Εξάλλου, η δυνατότητα του κοινού νομοθέτη να περικόπτει τις ασφαλιστικές παροχές περιορίζεται αυστηρά από τις αρχές της κοινωνικής αλληλεγγύης και της ισότητας στα δημόσια βάρη, οι οποίες επιτάσσουν την εξίσου κατανομή των βαρών της δημοσιονομικής προσαρμογής μεταξύ όλων των πολιτών, καθώς και τον σεβασμό στην αρχή της αναλογικότητας, από την οποία εξαρτάται η προσφορότητα και η αναγκαιότητα των μέτρων για την αντιμετώπιση των δημοσιονομικών προβλημάτων. Ο νομικός έλεγχος των μέτρων αυτών προϋποθέτει τη σύνταξη ειδικής, εμπεριστατωμένης και επιστημονικά τεκμηριωμένης μελέτης, η οποία υπερβαίνει το πλαίσιο και τη μεθοδολογία της αναλογιστικής. Η μελέτη αυτή οφείλει όχι μόνο να προσδιορίζει με κριτήρια αντικειμενικά και επιστημονικά επαληθεύσιμα την αναγκαιότητα και την προσφορότητα των νομοθετικών επιλογών, αλλά κυρίως να αιτιολογεί τη σύνδεση των θεσπιζόμενων περικοπών με τη διασφάλιση της βιωσιμότητας του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος και τη θεραπεία των παραγόντων που συνέβαλαν και συμβάλλουν ακόμη στην οξεία

κρίση του.

Περαιτέρω, οι κατά το Δικαστήριό Σας απαιτούμενες μελέτες πρέπει να καταλήγουν σε ασφαλή πορίσματα ως προς τις επιπτώσεις των εισαγόμενων περικοπών για το βιοτικό επίπεδο των δικαιούχων και δη των συνταξιούχων, οι οποίες πρέπει να συνεκτιμώνται, συναθροιζόμενες με τυχόν άλλα ληφθέντα μέτρα (π.χ. φορολογική επιβάρυνση, φορολογικοί συντελεστές, συντελεστές Φ.Π.Α.) και σε συνδυασμό πάντα με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της εκάστοτε συγκυρίας.

Οι επιπτώσεις αυτές δεν είναι επιτρεπτό να παραβιάζουν τον πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση και να υπερβαίνουν το αντικειμενικό όριο της θυσίας των θιγομένων, το οποίο σε κάθε περίπτωση προσδιορίζεται από τη δυνατότητα των λαμβανομένων ασφαλιστικών παροχών (συντάξεων) να τους εξασφαλίζουν ικανοποιητικό επίπεδο διαβίωσης, όσο το δυνατόν εγγύτερο προς εκείνο που είχαν κατακτήσει κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου και σε κάθε περίπτωση να καλύπτουν τις ανάγκες της αξιοπρεπούς τους επιβίωσης, συνυπολογιζομένων και των λοιπών οικονομικών επιβαρύνσεών τους (φορολογικών κ.ο.κ.).

Από τα παραπάνω καθίσταται πρόδηλο ότι ο νομοθέτης είχε λάβει γνώση ότι κριτήριο, μεταξύ άλλων, της συνταγματικότητας του Ν. 4387/2016, σύμφωνα το άρθρο 22 παρ.5 Σ, θα συνιστούσε η σύνταξη προγενέστερης ειδικής, εμπεριστατωμένης και επιστημονικά τεκμηριωμένης μελέτης. Εξάλλου, ήταν επίσης σε γνώση του ότι οι προβλέψεις του ως άνω νόμου για τις περικοπές κύριων και επικουρικών συντάξεων είναι οι τρίτες στη σειρά από το 2010 που εισάγονται με επίκληση του δημοσίου συμφέροντος και δη για την αντιμετώπιση των δημοσιονομικών προβλημάτων της ελληνικής Πολιτείας σε συνδυασμό με την οικονομική δυσπραγία και διασπορά των κοινωνικοασφαλιστικών φορέων, επίκληση που τελικώς, λόγω του διαρκούς και μόνιμου χαρακτήρα της, εν είδει πλέον κανονικότητας και όχι εξαίρεσης, αυτοαναιρείται, καθώς καταλήγει να συνιστά προσηχηματικό επιχείρημα, ενσωματώνοντας συγχρόνως την αδράνεια και την αδυναμία της ελληνικής Πολιτείας να ανταποκριθεί στις συνταγματικές επιταγές

ως προς την κοινωνική ασφάλιση και να διαμορφώσει ορθολογικούς κανόνες για την υπέρβαση της δυσμενούς συγκυρίας, την οποία και εξακολουθεί να αναπαράγει.

Αντιθέτως, το σημείωμα που κατατέθηκε ως συνοδευτικό του νομοσχεδίου, το οποίο σε καμία περίπτωση δεν συνιστά επιστημονική ή αναλογιστική μελέτη, βασίστηκε σε ελλιπή στοιχεία και αυθαίρετες εκτιμήσεις και υποθέσεις, καθώς δεν συμπεριλήφθηκαν σε αυτό αναλογιστικές προβολές για κάποια ασφαλιστικά Ταμεία, ούτε ελήφθη υπόψη ο μεγάλος αριθμός αιτήσεων συνταξιοδότησης που εκκρεμούν. Παράλληλα, οι γενικές εκτιμήσεις της μελέτης αυτής, ως προς την πορεία της ελληνικής οικονομίας, τους ρυθμούς ανάπτυξης (+4%) και τις επιπτώσεις της στα έσοδα από τις εισφορές, είναι εξωπραγματικές και αυθαίρετες και δεν ανταποκρίνονται σε έγκυρες αναλύσεις. Έτσι, η αναμενόμενη από τη Διοίκηση και τον νομοθέτη αύξηση εσόδων του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος δεν συνάδει πραγματολογικά με την επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης. Σύμφωνα με την έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, το Υπουργείο υπολογίζει σε αύξηση των εσόδων από ασφαλιστικές εισφορές, παρά τη μείωση του εισοδήματος και του αριθμού των αυτοαπασχολούμενων, την ένταση της εισφοροδιαφυγής και την αύξηση των ανεισπρακτων εισφορών. Εξίσου δυσοίωνες είναι και οι προβλέψεις για το έλλειμμα των φορέων. Παρότι εκτιμάται ότι οι αλλαγές θα επιφέρουν βελτίωση στο έλλειμμα των φορέων κύριας ασφάλισης κατά 1 δισ. ευρώ ή 0,53% του ΑΕΠ το 2019, αυτό θα παραμείνει δυσθεώρητο, καθώς το 2016 υπολογίζεται ότι θα ανέλθει σε 9,41 % του ΑΕΠ, το 2017 σε 9,1%, το 2018 σε 8,71% και το 2019 σε 8,50%. Τέλος, η συνταξιοδοτική δαπάνη θα παραμείνει περίπου στο 16% του ΑΕΠ έως το 2019 (βλ. Α. Στεργίου, Εφημερίδα Διοικητικού Δικαίου, 3/2016, σ. 252). Συνεπώς, η ίδια η ratio των παραπάνω ρυθμίσεων, δηλαδή η αποτελεσματικότητά τους ως προς τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού και συνταξιοδοτικού συστήματος, δεν συναρτάται με μια ορθολογική βάση, λογικά και εμπειρικά θεμελιωμένη.

Ως εκ τούτου, η συνοδευτική στον Ν. 4387/2016 έκθεση επιχειρεί να τεκμηριώσει τις παρεμβάσεις στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης σε αόριστες αναφορές στην

αναγκαιότητα διασφάλισης της βιωσιμότητάς του και σε ανεδαφικές υποθέσεις. Επιπρόσθετα, η εν λόγω έκθεση δεν προσκομίζει στοιχεία που να αφορούν και να τεκμηριώνουν επιστημονικά τη βιωσιμότητα του ΕΦΚΑ (π.χ. τα αναμενόμενα από τις εισφορές έσοδα, τα λειτουργικά έξοδά του ή τα βάρη που θα περιέλθουν σε αυτόν μέσω της συγχώνευσης των επιμέρους φορέων κοινωνικής ασφάλισης) ή την πραγματική διασφάλιση μέσω του νέου φορέα ενός επαρκούς για την καταβολή των συντάξεων χρηματικού αποθέματος, ούτε βέβαια τη δυνατότητά του να καλύπτει τα ελλείμματα των υφιστάμενων φορέων κοινωνικής ασφάλισης που εντάσσονται σε αυτόν.

Περαιτέρω, η ανυπαρξία μελέτης καταδεικνύει την παράλειψη του νομοθέτη να προχωρήσει σε ειδικότερη και εμπειριστωμένη επιστημονική έρευνα του ίδιου του αντικειμένου, ώστε να ελέγξει την προσφορότητα και την αναγκαιότητα των μέτρων, δεδομένου ότι οι προηγούμενες παρεμβάσεις περικοπών στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης δεν είχαν αποδειχθεί λυσιτελείς. Επομένως, καθίσταται σαφές ότι ο νομοθέτης δεν διερεύνησε ηπιότερα μέσα και λιγότερο επαχθείς εναλλακτικές επιλογές για να επιτύχει τον επιδιωκόμενο σκοπό του, ούτε έλαβε υπόψη όλες εκείνες τις κρίσιμες παραμέτρους που επιβάλλει εν προκειμένω ο σεβασμός της αρχής της αναλογικότητας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 25 παρ.1 Σ (δημοσιονομική προσαρμογή, βιωσιμότητα ασφαλιστικού συστήματος, διασφάλιση ικανοποιητικού επιπέδου διαβίωσης των ασφαλισμένων).

Η απουσία τέτοιας μελέτης καθιστά ουσιαστικώς αντισυνταγματικές τις κρίσιμες διατάξεις του Ν. 4387/2016 και κατά μείζονα λόγο παράνομες τις προσβαλλόμενες πράξεις, πλέον του ότι παρακωλύει πλήρως τον δικαστικό τους έλεγχο.

2^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση του άρθρου 43 παρ.2 Σ.

Το άρθρο 43 παρ.2 Σ. προβλέπει ότι: «2. Ύστερα από πρόταση του αρμόδιου Υπουργού επιτρέπεται η έκδοση κανονιστικών διαταγμάτων, με ειδική

εξουσιοδότηση νόμου και μέσα στα όριά της. Εξουσιοδότηση για έκδοση κανονιστικών πράξεων από άλλα όργανα της διοίκησης επιτρέπεται προκειμένου να ρυθμιστούν ειδικότερα θέματα ή θέματα με τοπικό ενδιαφέρον ή με χαρακτήρα τεχνικό ή λεπτομερειακό».

Σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 96 του Ν.4387/2016, «Μέχρι την 1.6.2016 εκδίδεται απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, μετά από σύμφωνη γνώμη της Εθνικής Αναλογιστικής Αρχής, με την οποία καθορίζονται οι τεχνικές παράμετροι, καθώς και κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για την εφαρμογή της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού», που αφορά τον τρόπο διαμόρφωσης της καταβαλλόμενης σύνταξης από το ΕΤΕΑ. Ο τρόπος δηλαδή υπολογισμού της καταβαλλόμενης επικουρικής σύνταξης από το ΕΤΕΑ δεν καθορίζεται στον Νόμο (άρθρο 96 παρ. 4), όπως επιτάσσει το Σύνταγμα, αλλά χαρακτηρίζεται ως σύνολο «τεχνικών παραμέτρων», των οποίων ο προσδιορισμός, βάσει της παραπάνω εξουσιοδότησης, εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Διοίκησης, εν προκειμένω του Υπουργού.

Ωστόσο, η νομοθετική εξουσιοδότηση, σύμφωνα με το άρθρο 43 παρ.2 Σ., για να είναι νόμιμη, πρέπει να είναι ειδική και ορισμένη, δηλαδή να προβαίνει σε συγκεκριμένο προσδιορισμό του αντικειμένου της και να καθορίζει τα όριά της σε σχέση προς αυτό. Η εξουσιοδοτική, επομένως, διάταξη πρέπει να μην είναι γενική και αόριστη, ασχέτως αν είναι ευρεία ή στενή, αν περιλαμβάνει δηλαδή μεγάλο ή μικρό αριθμό περιπτώσεων, τις οποίες η Διοίκηση μπορεί να ρυθμίσει κανονιστικώς βάσει της νομοθετικής εξουσιοδότησης. Η ευρύτητα της εξουσιοδότησης, εφόσον το περιεχόμενό της είναι ορισμένο, δεν επηρεάζει το κύρος της. Περαιτέρω, με τη διάταξη του δεύτερου εδαφίου της παρ. 2 του ίδιου άρθρου προβλέπεται ότι, στην περίπτωση που παρέχεται νομοθετική εξουσιοδότηση προς ρύθμιση ειδικών θεμάτων, στην περίπτωση δηλαδή του πρώτου εδαφίου της παρ. 2, φορέας της εξουσιοδότησης μπορεί να είναι και άλλα, εκτός του Προέδρου της Δημοκρατίας, όργανα της Διοίκησης, εφόσον όμως πρόκειται, μεταξύ άλλων, περί «ειδικότερων» θεμάτων. Σε αυτή την περίπτωση, το Σύνταγμα προβλέπει πιο αυστηρές προϋποθέσεις σχετικά με την ευρύτητα, καθώς τα όργανα της Διοίκησης,

τα οποία δεν έχουν άμεση σύνδεση με την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, αποκτούν ουσιαστικά νομοθετικές αρμοδιότητες. Η κανονιστική αυτή αρμοδιότητα αφορά τη ρύθμιση ειδικότερων θεμάτων ή θεμάτων με τοπικό ενδιαφέρον ή με χαρακτήρα τεχνικό ή λεπτομερειακό. Έτσι, η νομολογία δέχεται ότι ειδικότερα είναι τα θέματα που αποτελούν μερικότερη περίπτωση του θέματος που αποτελεί κύριο αντικείμενο της νομοθετικής ρύθμισης ή έχει λεπτομερειακό χαρακτήρα σε σχέση με τη βασική ουσιαστική ρύθμιση που περιέχεται στον νόμο.

Απαιτείται, επομένως, στην περίπτωση αυτή, να περιέχει το νομοθετικό κείμενο όχι απλώς τον καθ' ύλην προσδιορισμό του αντικειμένου της εξουσιοδότησεως, αλλά επιπλέον και την ουσιαστική ρύθμισή του, έστω και σε γενικό, ορισμένο, όμως, πλαίσιο σύμφωνα προς το οποίο θα ενεργήσει η Διοίκηση προκειμένου να ρυθμίσει τα μερικότερα θέματα (βλ. ενδ. ΟΛΣΤΕ 1101/2002, 2815/2004). Εν προκειμένω, όμως, καταλείπεται η ευχέρεια στη Διοίκηση να προσδιορίσει παραμέτρους που θα έπρεπε να ρυθμίζονται επαρκώς και να έχουν οριοθετηθεί από τον νομοθέτη. Ο τρόπος υπολογισμού της καταβαλλόμενης επικουρικής σύνταξης από το ΕΤΕΑ, ο οποίος συνιστά προδήλως γενικό, καθολικό και κανονιστικά καθοριστικό κριτήριο του ύψους της, δεν αποτελεί τεχνικό, ειδικό και λεπτομερειακό ζήτημα και δεν μπορεί να αποτελεί αντικείμενο μιας αόριστης νομοθετικής εξουσιοδότησης προς τη Διοίκηση.

Θέμα παράνομης εξουσιοδότησης τίθεται, επίσης, ως προς τη θέσπιση του «αυτόματου μηχανισμού εξισορρόπησης» της παρ. 2 του άρθρου 96 του Ν.4387/2016, καθώς και της αναφερόμενης «αναπροσαρμογής» των παρ. 2 και 3 του ίδιου νόμου, δεδομένου ότι και σε αυτή την περίπτωση πρόκειται για ζητήματα που ρυθμίζονται κατά τρόπο αφηρημένο και ασαφή στον νόμο, ενώ έχουν σαφέστατα γενικό κανονιστικό περιεχόμενο, και εξειδικεύονται χωρίς να αποσαφηνίζονται στην 2^η προσβαλλόμενη ΥΑ (άρθρο 6 της ΥΑ 23123/785/7.6.2016). Ειδικότερα δε, ο μαθηματικός τύπος που εισάγει η προσβαλλόμενη Υπουργική Απόφαση στο άρθρο 6 αυτής είναι εντελώς ακατανόητος, δεν μπορεί δηλαδή να εξαχθεί εξ αυτού ούτε με ποια ουσιαστικά κριτήρια θα γίνεται η αναπροσαρμογή, ενώ δεν προκύπτει αν ως αποτέλεσμα

επέρχεται η μείωση ή η αύξηση των συντάξεων. Για την ακρίβεια, ο νόμος και η ΥΑ δεν προσδιορίζουν πότε αναπροσαρμόζονται οι συντάξεις, αλλά πότε δεν αναπροσαρμόζονται. Εξάλλου, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ως προς τα παραπάνω ζητήματα που εμπίπτουν στο άρθρο 96 παρ.2 και 3 του Ν. 4387/2016, ο ίδιος ο νόμος δεν περιέχει καμία εξουσιοδότηση προς τη Διοίκηση για τη ρύθμισή τους, καθώς αυτή προβλέπεται ρητά και αποκλειστικά, σύμφωνα με την παρ.4 του άρθρου 96, για τα ζητήματα της παρ.1 του άρθρου 96 του Ν.4387/2016. Συνακόλουθα, η προσβαλλόμενη είναι ακυρωτέα και για τον λόγο αυτό.

3^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παράνομη αναπροσαρμογή των επικουρικών συντάξεων

Με την πρώτη προσβαλλόμενη πράξη εισάγεται η διαδικασία αναπροσαρμογής, σύμφωνα με τις ρυθμίσεις του Ν.4387/2016, και επανυπολογισμού των ήδη καταβαλλόμενων επικουρικών συντάξεων από το ΕΤΕΑ. Ενόψει, καταρχάς, των ανωτέρω αποφάσεων (2287-90/2015) του Δικαστηρίου Σας, είναι σαφές ότι η Διοίκηση όφειλε να έχει ήδη αποκαταστήσει τις περικοπές των κύριων και επικουρικών συντάξεων από 10.6.2015, ως προς το σύνολο των συνταξιούχων, επαναφέροντάς τις στο ποσό της καταβολής τους το 2012, καθώς οι ρυθμίσεις των Ν. 4051/2012 και 4093/2012 θα έπρεπε να μην εφαρμοστούν, ως αντισυνταγματικές. Αντιθέτως, η Διοίκηση όχι μόνον παραβίασε ευθέως την ως άνω συνταγματική της υποχρέωση να συμμορφωθεί στις εν λόγω δικαστικές αποφάσεις και να σεβαστεί το δεδικασμένο, αλλά και ενσωμάτωσε την παραβίαση αυτή σε θετικό κανόνα δικαίου, συμπεριλαμβανόμενο στις διατάξεις του Ν. 4387/2016.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί, ότι η ένταση της ανωτέρω δυσμενούς νομοθετικής ρυθμίσεως επιτείνεται από τη διάταξη του άρθρου 3 του Ν. 4387/2016, που προβλέπει ότι αν το καταβαλλόμενο ή καταβλητέο κατά τον χρόνο έναρξης της ισχύος του Νόμου (12.5.2016) ποσό της σύνταξης είναι μεγαλύτερο αυτού που προκύπτει από τον επανυπολογισμό της, τότε το επιπλέον ποσό εξακολουθεί να καταβάλλεται στον δικαιούχο ως προσωπική διαφορά συμψηφιζόμενο, όμως,

ετησίως με τυχόν αυξήσεις καταβλητέες στο μέλλον. Είναι πρόδηλο, συνεπώς, ότι ο επανυπολογισμός των κύριων και επικουρικών συντάξεων με βάση τις διατάξεις του Ν. 4387/2016 ενεργείται με βάση το ποσό που διαμορφώθηκε μετά τις περικοπές των Ν. 4051/2012 και 4093/2012, και όχι με βάση την αποκατάσταση τους από 10.6.2015 στο καταβλητέο ύψος τους προ των επίμαχων και ανίσχυρων, σύμφωνα με το Δικαστήριό Σας, περικοπών.

Ο παράνομος αυτός επανυπολογισμός συμπαρασύρει νομικά, ως πλημμελή, και τον υπολογισμό της καταβλητέας προσωπικής διαφοράς, καθώς λαμβάνεται ως βάση για τον υπολογισμό της τελευταίας, η οποία θα καταβάλλεται στους δικαιούχους μετά τον επανυπολογισμό, πόσο μικρότερο από αυτό που θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη, κατά προφανή παραβίαση των ως άνω αποφάσεων της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας, οι οποίες έχουν κρίνει ως αντισυνταγματικές τις προηγούμενες σχετικές διατάξεις. Συνακόλουθα, η προσβαλλόμενη είναι ακυρωτέα και για τον λόγο αυτό.

4^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση της συνταγματικής υποχρέωσης του Κράτους να εγγυάται την επικουρική κοινωνική ασφάλιση

Στις αποφάσεις 2287-90/2015, το Δικαστήριό Σας υπογραμμίζει ρητά τη **συνταγματική υποχρέωση** του Κράτους να διασφαλίζει την κοινωνική ασφάλιση και, ειδικότερα, τη χρηματοδότηση τόσο των κύριων, όσο και των **επικουρικών συντάξεων**. Συνεπώς, το Κράτος αναλαμβάνει να εγγυηθεί την επάρκεια των παροχών και τη βιωσιμότητα των οικονομικών των δημόσιων κοινωνικοασφαλιστικών φορέων. Η υποχρέωση αυτή, η οποία ανάγεται στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 και 106 παρ. 1 του Συντάγματος, περιλαμβάνει την κατοχύρωση της υποχρεωτικότητας της κοινωνικής ασφάλισης και της αποκλειστικής παροχής της από το Κράτος ή Ν.Π.Δ.Δ. και αποσκοπεί στη δημιουργία και στη λειτουργική κανονικότητα της εγγυημένης διασφάλισης των υποχρεωτικώς καταβαλλόμενων ασφαλιστικών εισφορών, έναντι των αυτονόητων επιχειρηματικών κινδύνων, που είναι σύμφυτοι με την άσκηση της ασφαλιστικής

λειτουργίας από ιδιωτικούς φορείς.

Περαιτέρω, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριό Σας, η μέριμνα του Κράτους για την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση (κύρια και επικουρική) δεν εξαντλείται απλώς στην ίδρυση από το Κράτος των φορέων της, στον ορισμό των διοικούντων τους φορείς αυτούς οργάνων, στην άσκηση εποπτείας, στη διαχείριση της περιουσίας τους και στη θέσπιση διαδικαστικών ρυθμίσεων, αλλά κυρίως και προεχόντως περιλαμβάνει τη μέριμνα για την προστασία του ασφαλιστικού τους κεφαλαίου, δηλαδή για τη βιωσιμότητά τους χάριν και των επόμενων γενεών. Η μέριμνα αυτή εκδηλώνεται με την προστασία και την αξιοποίηση της περιουσίας τους, τη χρηστή και ασφαλή διαχείριση των αποθεματικών τους, τον καθορισμό της αντιστοίχισης των συνταξιοδοτικών προϋποθέσεων με την πρόβλεψη κοινωνικών πόρων και με την απευθείας συμμετοχή του Κράτους στη χρηματοδότηση των κοινωνικοασφαλιστικών φορέων δια του κρατικού προϋπολογισμού. Με άλλη διατύπωση, το Κράτος ως εγγυητής οφείλει να διασφαλίζει την επάρκεια των παροχών και τη βιωσιμότητα των κοινωνικοασφαλιστικών οργανισμών, έχοντας εκ προοιμίου την κύρια ευθύνη της κάλυψης των ελλειμμάτων τους.

Όπως προκύπτει από το σώμα των προσβαλλόμενων πράξεων, η επικουρική, ανταποδοτική σύνταξη υπολογίζεται αποκλειστικά με βάση τις αποδοχές επί των οποίων καταβλήθηκαν ασφαλιστικές εισφορές, επερχόμενης της κατάργησης όλων των ειδικών διατάξεων, που προέβλεπαν την κρατική επιχορήγηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης και του σαφούς διαχωρισμού που εισάγει ο Ν. 4387/2016 ανάμεσα στην εθνική σύνταξη (η οποία χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό) και την ανταποδοτική. Δεδομένου ότι το Δικαστήριό Σας έχει δεχθεί ότι η κύρια εκδήλωση της κρατικής μέριμνας για την κοινωνική ασφάλιση είναι η συμμετοχή του κράτους στη χρηματοδότηση των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης (ΦΚΑ) και η κάλυψη των ελλειμμάτων τους, είναι αντισυνταγματική η διάταξη του νόμου, σύμφωνα με την οποία το Κράτος απλώς ρυθμίζει και οργανώνει την κοινωνική ασφάλιση χωρίς ωστόσο να υποχρεούται να συμμετέχει στην χρηματοδότηση των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης. Συνεπώς, οι προσβαλλόμενες πράξεις που αφορούν τις επικουρικές συντάξεις είναι παράνομες

και ακυρωτέες, δεδομένου ότι και η επικουρική ασφάλιση συνιστά έκφραση του δημόσιου σκοπού του άρθρου 22 παρ. 5 του Σ.

Αναλυτικότερα, ως προς τις επικουρικές συντάξεις προβλέπεται, σύμφωνα με τις προσβαλλόμενες πράξεις, ότι αυτές, ως το ανταποδοτικό μέρος της σύνταξης, δεν χρηματοδοτούνται πλέον από το Κράτος, αλλά αποκλειστικά από πόρους που προέρχονται από τις εισφορές εργαζομένων και εργοδοτών και από απόδοση των κεφαλαίων του ΕΦΚΑ ή των εντασσόμενων σε αυτόν φορέων και λογαριασμών, σε πλήρη και σαφή αντίθεση με την προηγούμενη νομοθεσία. Σε περίπτωση δε δημιουργίας ελλειμμάτων, αυτά, σύμφωνα με το Τρίτο Μνημόνιο, πρέπει να καλυφθούν με αύξηση των εισφορών ή με μείωση των παροχών, με βάση τα δημογραφικά δεδομένα, κατ' εφαρμογή της της ρήτρας «μηδενικού ελλείμματος», δηλαδή ενός αυτόματου μηχανισμού εξισορρόπησης, σύμφωνα με το άρθρο 96 του Ν. 4387/2016. Έτσι, οι προσβαλλόμενες πράξεις έρχονται σε προφανή αντίθεση με τη συνταγματική υποχρέωση του κράτους (βλ. ανωτέρω, σκέψη 24 στην ΣΤΕ 2287/2015) για τη χρηματοδότηση της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος, όταν αυτή καθίσταται, ακόμη και σε δυσμενείς οικονομικές συνθήκες, αναγκαία.

Επιπρόσθετα, αυθαίρετη είναι η σύνδεση ως προς τη μείωση των επικουρικών συντάξεων ενός τυχαίου κριτηρίου, δηλαδή του ύψους της κύριας σύνταξης. Η παρέμβαση του νομοθέτη στο ύψος και τον τρόπο της χρηματοδότησης των επικουρικών συντάξεων υπακούει αποκλειστικά σε δημοσιονομικές σκοπιμότητες, αμφιλεγόμενης μάλιστα αποτελεσματικότητας, και δεν λαμβάνει υπόψη τις κοινωνικές ανάγκες και το συμφέρον των ασφαλισμένων. Συνεπώς, δεν ικανοποιεί το δημόσιο συμφέρον, αλλά συρρικνώνεται ανεπίτρεπτα στην εξυπηρέτηση του ταμειακού/δημοσιονομικού συμφέροντος του Δημοσίου, το οποίο έχει παγίως κριθεί ότι δεν αποτελεί νόμιμο λόγο περιορισμού των δικαιωμάτων, όπως εν προκειμένω του κοινωνικοασφαλιστικού (βλ. σχετικά ΣΤΕ 1663/2009, ΕΔΔΑ, Μειδάνης κατά Ελλάδας, 22.5.2008), ιδιαίτερα δε από τη στιγμή που η παρέμβαση του νομοθέτη δεν τοποθετείται πλέον στη δεινή συγκυρία της απρόβλεπτης οικονομικής κρίσης, κατά την οποία επαπειλείται η άμεση χρεοκοπία και η

κατάρρευση των δημοσιονομικών της χώρας, αλλά σε μεταγενέστερο αυτής χρόνο και στη συνέχεια μια σειράς προηγούμενων περιορισμών, που ήδη έχουν κριθεί ως αντισυνταγματικοί για τον ακριβώς παραπάνω λόγο.

Επιπλέον και ειδικώς, πρέπει να σημειωθεί για τα επικουρικά ταμεία των Τραπεζών ότι αυτά συστάθηκαν κατόπιν συμφωνίας εργοδοτών και εργαζομένων στις τράπεζες με σκοπό τη βελτίωση των ασφαλιστικών παροχών των τελευταίων και τη διασφάλιση ικανοποιητικών παροχών σύνταξης στους ασφαλισμένους, οι δε ασφαλιστικές σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ αυτών και των ασφαλισμένων στηρίζονταν στην ιδιωτική αυτονομία, καθώς κατεχοχήν εγγυητής τους είναι η διμερής συμβατική σχέση μεταξύ εργαζομένων και τραπεζών. Οι όροι και οι προϋποθέσεις λειτουργίας των επικουρικών ταμείων ρυθμίζονταν από συλλογικές συμβάσεις εργασίας και τελούν υπό τις εγγυήσεις της παρ. 2 του άρθρου 22 Σ., με την οποία αναγνωρίζεται η συλλογική αυτονομία, την οποία και παραβιάζουν οι προσβαλλόμενες πράξεις και οι ρυθμίσεις του Ν. 4387/2016. Συνακόλουθα, η προσβαλλόμενη είναι ακυρωτέα και για τον λόγο αυτό.

5^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση του πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος

Όπως προκύπτει από τις προσβαλλόμενες πράξεις, με δεδομένες τη μη κρατική χρηματοδότηση των επικουρικών συντάξεων και τις συνολικές περικοπές στις κύριες και τις επικουρικές συντάξεις, βάσει της αναπροσαρμογής τους που εισάγει ο Ν. 4387/2016, το μοναδικό ποσό σύνταξης, του οποίου η καταβολή είναι εξασφαλισμένη, είναι αυτό της κύριας σύνταξης (με πηγή χρηματοδότησης τον κρατικό προϋπολογισμό), το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 7 του Ν. 4387/2016, ορίζεται σε 384 ευρώ μηνιαίως και καταβάλλεται εφόσον έχουν συμπληρωθεί τουλάχιστον 20 έτη ασφάλισης. Ωστόσο, το ανωτέρω ποσό, το οποίο κινείται κάτω από το επίπεδο της φτώχειας, αδυνατεί να ανταποκριθεί έστω και στο ελάχιστο όριο που απαιτεί η νομολογία, τόσο η ελληνική (βλ. τις προηγούμενες αποφάσεις 2287-90/2015 του Δικαστηρίου Σας) όσο και αυτή του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου

των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ. ενδεικτικά ΕΔΔΑ, Κουφάκη και ΑΔΕΔΥ κατά Ελλάδας, 7.05.2013), δηλαδή στον σεβασμό της αξιοπρεπούς διαβίωσης, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 2 παρ.1 Σ.

Πολύ περισσότερο, το εν λόγω ποσό έρχεται σε πρόδηλη αντίφαση με το όριο που έχει θέσει ρητά στις αποφάσεις 2287-90/2015 το Δικαστήριό Σας και, πιο συγκεκριμένα, τη διατήρηση του επιπέδου ζωής των ασφαλισμένων **«εγγύς εκείνου που είχαν κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου»** (σκέψεις 7 και 24 της ΣΤΕ 2287/2015). Ειδικότερα, οι παροχές που πρέπει να απολαμβάνει ο συνταξιούχος αποσκοπούν στη διασφάλιση των όρων όχι μόνο «της φυσικής του υποστάσεως (διατροφή, ένδυση, στέγαση, βασικά οικιακά αγαθά, θέρμανση, υγιεινή και ιατρική περίθαλψη όλων των βαθμίδων), αλλά και της συμμετοχής του στην κοινωνική ζωή με τρόπο που δεν αφήνεται, πάντως, ουσιωδώς από τις αντίστοιχες συνθήκες του εργασιακού βίου», η οποία εκλαμβάνεται ως το κατώφλι της σχετικής προστασίας, **δηλαδή ως πυρήνας του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος.**

Αναλυτικότερα, κατώτατο όριο σύνταξης προβλέπεται και από τις διεθνείς συμβάσεις που έχει κυρώσει η ελληνική Πολιτεία. Σύμφωνα με την ΔΣΕ 102 του 1951 (κυρώθηκε με τον Ν. 3251/55) στο άρθρο 65 –βλ. και σχεδόν παρόμοιο άρθρο 65 Ευρωπαϊκού Κώδικα Κοινωνικής Ασφάλειας (Ν. 1136/81)– κατοχυρώνεται η χορήγηση ελάχιστης σύνταξης γήρατος, η οποία στην Ελλάδα πρέπει να ανέρχεται τουλάχιστον στο 40% των αποδοχών τορναδόρου στη μηχανουργία, ενώ, στο ποσό της πρέπει να συνυπολογιστούν τόσο τα οικογενειακά επιδόματα, όσο και η **επικουρική σύνταξη**. Ωστόσο, ο Ν. 4387/2016, δεν προβλέπει, ως αυτοτελή όρο, το κατώτατο όριο σύνταξης, καθώς δεν υπάρχει ρύθμιση που να εγγυάται ότι το άθροισμα εθνικής και ανταποδοτικής σύνταξης δεν μπορεί να μειώνεται κάτω από ένα ορισμένο και απαραβίαστο όριο, σε αντίθεση με την προηγούμενη νομοθεσία (άρθρο 3 παρ.3 του Ν. 3683/2010). Σύμφωνα με τον Ν. 4387/2016, εφόσον θεωρηθεί ως κατώτατη σύνταξη η εθνική σύνταξη, στην καλύτερη περίπτωση η κατώτατη σύνταξη που είναι το άθροισμα της εθνικής και της ελάχιστης ανταποδοτικής σύνταξης (με βάση τον κατώτατο μισθό), διαμορφώνεται περίπου στα 463 ευρώ (κύρια) και 44 (επικουρική). Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, το ποσό

υπολείπεται του ορίου φτώχειας, χωρίς μάλιστα να μπορεί να συμπληρωθεί.

Στην παραβίαση του ως άνω συνταγματικού ορίου της αξιοπρεπούς διαβίωσης, αλλά και της στοιχειώδους ανταποδοτικότητας του ασφαλιστικού συστήματος, απολήγει και ο νέος υπολογισμός των ποσοστών αναπλήρωσης, όσον αφορά το ανταποδοτικό μέρος της σύνταξης, δηλαδή τις επικουρικές συντάξεις. Ειδικότερα, για τον υπολογισμό της ανταποδοτικής σύνταξης, ο νομοθέτης λαμβάνει πλέον υπόψη τα ετήσια ποσοστά αναπλήρωσης που ισχύουν για κάθε επιμέρους περίοδο ασφάλισης –και όχι βάσει του συντελεστή που ισχύει για το τελευταίο έτος ασφάλισης, όπως όριζε το άρθρο 4 του Ν. 3863/10 για το αναλογικό ποσό, συνεπώς προβαίνει σε μια **δυσμενή μεταβολή στον τρόπο υπολογισμού**. Εξάλλου, το όριο των 15 ετών συνεπάγεται ότι δεν χορηγείται πλέον καμία σύνταξη για χρόνο κάτω των 15 ετών ασφάλισης, με αποτέλεσμα οι ασφαλισμένοι που έχουν ήδη καταβάλει τις σχετικές εισφορές να **στερούνται της παραμικρής ανταπόδοσης**, να στερούνται δηλαδή οποιασδήποτε συνταξιοδοτικής παροχής.

Περαιτέρω, όπως επισημαίνεται με ακρίβεια στη θεωρία, τα νέα ποσοστά αναπλήρωσης **αναθεωρούνται προς τα κάτω σε σχέση με το προηγούμενο καθεστώς** (πριν και μετά τον Ν. 3863/10). Ειδικότερα, αυτά μειώνονται στο 42,80% για τα 40 έτη ασφάλισης αντί του 60% που ίσχυε με τον Ν. 3863/10, στο 15,85% για 20 έτη, στο 11,55% για τα 15 έτη ασφάλισης, στο 33,81% για τα 35 έτη. Οι συντελεστές είναι χαμηλότεροι και **πλήττουν κυρίως τις μεσαίες και υψηλές συντάξεις**. Στον Ν. 3029/02 τα ποσοστά ανέρχονταν στο 2%, ενώ ο Ν. 2084/92 προέβλεπε 2,29% (πριν 31.12.1982), 2% (από 1.1.1983 μέχρι 31.12.1992) και 1,71% (για νέους ασφαλισμένους από 1.1.1993). Οι απώλειες είναι ακόμη μεγαλύτερες όταν τα περισσότερα έτη συνδυάζονται με υψηλές συντάξιμες αποδοχές. Για παράδειγμα, με 20 έτη και αποδοχές (μέσος όρος μηνιαίων αποδοχών) 1000 ευρώ η σύνταξη ανέρχεται σε 510,14 ευρώ. Με ίδιο χρόνο και αποδοχές 1500 ευρώ η σύνταξη είναι 584,73, ενώ με 2000 ευρώ η σύνταξη φθάνει στα 659,32 ευρώ. Παρατηρούμε ότι πάνω από 20 έτη και αποδοχές άνω 1000 ευρώ η χορηγούμενη σύνταξη υπολείπεται σημαντικά του εισοδηματικού επιπέδου κατά τον προηγούμενο εργασιακό βίο, του ορίου δηλαδή της αξιοπρεπούς διαβίωσης, όπως

αυτό έχει ερμηνευτεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου Σας. Στις μεσαίες και υψηλές συντάξεις η ανταποδοτικότητα έχει υποχωρήσει ουσιαστικά. Για παράδειγμα, για να έχει δικαίωμα ο ασφαλισμένος να λαμβάνει 1.000 ευρώ (πλήρη) κύρια σύνταξη θα πρέπει να έχει συμπληρώσει 37 χρόνια και μέσο όρο αποδοχών 1.800 ευρώ. Με δεδομένο ότι για να εκπληρώνει το συνταγματικό όριο της αξιοπρεπούς διαβίωσης, με την έννοια της εγγύτητας εργασιακού και συνταξιοδοτικού βίου, το ποσοστό αναπλήρωσης πρέπει να ανέρχεται, σύμφωνα με τη θεωρία, σε περίπου στο 60%, είναι σαφές ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις παραβιάζουν τον πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος (βλ. αναλυτικά Α. Στεργίου, ό.π., σ. 256 επ.).

Προς επιβεβαίωση των ανωτέρω, παρατίθεται ακολούθως πίνακας με τις σημαντικές και ανεπίτρεπτες συνταγματικές απώλειες που υφίστανται οι αιτούντες ασφαλισμένοι σε Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης, ως αποτέλεσμα του επανυπολογισμού και των ρυθμίσεων του Ν. 4387/2016. Οι μειώσεις των επικουρικών συντάξεων του ενδέκατου ως εικοστού πέμπτου από εμάς προσδιορίζεται στους κάτωθι πίνακες στους οποίους αποτυπώνονται αναλυτικά στη στήλη Α το ποσό της μiktής επικουρικής σύνταξης πριν τις μνημονιακές περικοπές, στη στήλη Β το ποσό της μiktής και καθαρής επικουρικής σύνταξης μετά τις μειώσεις των Ν.3986/2011, 4024/2011, 4051/2012 και 4093/2012, στη στήλη Γ το ποσό της μiktής και καθαρής επικουρικής σύνταξης που έπρεπε να λαμβάνουμε μη συνυπολογιζομένων των μειώσεων που κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις αποφάσεις της ΟλΣτΕ 2287/2015 και 2288/2015, στη στήλη Δ το ποσό της μiktής και καθαρής επικουρικής σύνταξης μετά τον επανυπολογισμό που εισήγαγε ο Ν. 4387/2016 (άρθρο 96), στη στήλη Ε το ποσό της σύνταξης που παράνομα που έχει περικοπεί και στη στήλη ΣΤ η ποσοστιαία μείωση της σύνταξης μας.

		A	B	Γ	Δ			
		ΠΡΟ ΜΗΗ- ΜΟΝΙΑ- ΚΩΝ ΠΕΡΙΟ- ΔΩΝ (2010)	ΠΟΣΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ Ν. 3986/11, 4024/11, 4051/12 4093/12	ΠΟΣΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΜΕ ΤΙΣ "ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΕΣ" ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ Ν. 3986/11 & 4024/11	ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΠΑΝ/ΣΜΟ ΤΟΥ Ν. 4387/16	ΜΕΙΩΣΗ (ΕΥΡΩ) (Γ-Δ)	ΠΟΣΟΣΤΙΑΙΑ ΜΕΙΩΣΗ (%)	
1. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ								
	Μικτ. Επικ.	1.362,2 2	1.362,22	1.362,22	365,22	997,00	73,19	
	Καθ. Επικ.		582,38	915,85	289,23	626,62	68,42	
2. ΚΑΛΛΙΔΑΡΑ ΑΝΝΑ								
	Μικτ. Επικ.	1.575,4 4	1.575,44	1.575,44	422,38	1153,0 6	73,19	
	Καθ. Επικ.		621,83	1.007,49	329,57	677,92	67,29	
3. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ ΕΛΕΝΗ								
	Μικτ. Επικ.	1.436,2 6	1.436,26	1.436,26	385,07	1051,1 9	73,19	
	Καθ. Επικ.		568,36	919,96	303,24	616,72	67,04	
4. ΜΙΧΑΛΑΚΤΣΙΑΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ								
	Μικτ. Επικ.	1.044,0 1	1.044,01	1.044,01	279,91	764,1	73,19	
	Καθ. Επικ.		418,92	674,49	229,61	444,88	65,96	
5. ΚΑΡΑΣΕΡΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ								
	Μικτ. Επικ.	691,21	691,21	691,21	194,38	496,83	71,88	
	Καθ. Επικ.	;	293,94	442,00	158,12	283,88	64,23	
6. ΜΩΡΑΙΤΟΥ ΕΛΕΝΗ								
	Μικτ. Επικ.		314,58	314,58	93,09	221,49	70,41	
	Καθ. Επικ.		164,3	216,37	75,19	141,18	65,25	
7. ΜΑΡΑΤΣΙΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ								
	Μικτ. Επικ.	3.156,4 4	3.156,44	3.156,44	804,86	2351,5	74,50	

						8	
	Καθ. Επικ.		1.124,63	1.993,92	584,3	1409,6 2	70,78
8. ΚΑΦΑΡΑΤΖΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ							
	Μικτ. Επικ.	3.101,3 0	3.101,30	3.101,30	790,80	2310,5	74,50
	Καθ. Επικ.		1.061,26	1.915,36	552,83	1362,5 3	71,14

ΕΤΕΑ (ΤΕΑΠΕΤΕ)

		ΠΡΟ ΜΝΗΜ ΟΝΙΑΚΩ Ν ΠΕΡΙΚΟ ΠΩΝ (2010)	ΠΟΣΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ Ν. 3986/11 4024/11 4051/12 4093/12	ΠΟΣΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΜΕ ΤΙΣ "ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚ ΕΣ" ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ Ν. 3986/11& 4024/11	ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΠΑΝ/ΠΣ ΜΟ ΤΟΥ Ν. 4387/16				
1. ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΙΩΣΗΦ									
	Μικτ. Επικ.	1.450,3 1	1.450,31	1.450,31	335,08	1115,2 3		76,90	
	Καθ. Επικ.		498,11	804,89	267,34	537,55		66,79	
2. ΣΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ									
	Μικτ. Επικ.	2.934,6 0	2.934,60	2.934,60	709,80	2224,8		75,81	
	Καθ. Επικ.		955,24	1.561,26	525,99	1035,2 7		66,31	
3. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΙΟΣ									
	Μικτ. Επικ.	2.490,9 1	2.490,91	2.490,91	490,70	2000,2 1		80,30	
	Καθ. Επικ.		712	1.228,56	280,14	948,42		77,20	

ΕΤΕΑ (ΕΤΒΑ)

		ΠΡΟ ΜΗΜ ΟΝΙΑΚΩ Ν ΠΕΡΙΚΟ ΠΩΝ (2010)	ΠΟΣΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ Ν. 3986/11 4024/11 4051/12 4093/12	ΠΟΣΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΜΕ ΤΙΣ "ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚ ΕΣ" ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ Ν. 3986/11& 4024/11	ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΕΠΑΝ/ΠΣ ΜΟ ΤΟΥ Ν. 4387/16			
1. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ								
	Μικτ. Επικ.	1.035,1 9	1.035,19	1.035,19	465,80	569,39	55,00	
	Καθ. Επικ.		412,12	665,53	355,88	309,65	46,53	
2. ΤΣΙΤΣΙΜΠΙΑΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ								
	Μικτ. Επικ.	1.089,3 4	1.089,34	1.089,34	490,24	599,1	55,00	
	Καθ. Επικ.		423,94	690,91	365,7	325,21	47,07	
3. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΑ								
	Μικτ. Επικ.	1.026,8 1	1.026,81	1.026,81	462,10	564,71	55,00	
	Καθ. Επικ.		411,53	662,89	355,58	307,31	46,36	
4. ΣΟΤΗΡΙΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ								
	Μικτ. Επικ.	1.109,3 4	1.109,34	1.109,34	499,24	610,1	55,00	
	Καθ. Επικ.		421,43	693,00	366,7	326,3	47,09	

Συνεπώς, ο καθορισμός του ύψους της εγγυημένης σύνταξης σε τόσο χαμηλό επίπεδο, όπως και η υψηλή περικοπή των επικουρικών συντάξεων, παραβιάζουν προδήλως την αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ.1 Σ.), καθώς υπερβαίνουν κάθε επιτρεπτό όριο αναγκαιότητας, αναλογικότητας και στάθμισης, και άγουν τον ασφαλισμένο σε ένα επίπεδο διαβίωσης που υπολείπεται καταφανώς των συνταγματικών ορίων της αξιοπρέπειας και της εγγύτητας εργασιακού και συνταξιοδοτικού βίου, όπως αυτά έχουν σαφώς προσδιοριστεί από το Δικαστήριό Σας ως ο πυρήνας του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι παράνομες και ακυρωτές.

6^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παράβαση κατ' ουσίαν διάταξης νόμου (δεδικασμένο)

Η παράβαση κατ' ουσίαν διάταξης νόμου σχετίζεται με την εσωτερική νομιμότητα της *in concreto* ελεγχόμενης πράξης και ειδικότερα του ελέγχου συμβατότητας του θεσπιζόμενου κανόνα δικαίου με τα νομικά και πραγματικά δεδομένα που προαπαιτούνται για τη θέσπισή του. Ειδική περίπτωση της παράβασης κατ' ουσίαν διάταξης νόμου συνιστά η παράβαση δεδικασμένου (ΣτΕ 933/2004). Σημειωτέον ότι η παράβαση δεδικασμένου, απορρέοντας από απόφαση του Δικαστηρίου Σας, συνιστά συγχρόνως παραβίαση του άρθρου 95 παρ. 5 του Συντάγματος και της εκτελεστικής διάταξης του άρθρου 50 Π.Δ. 18/1989. Οι αποφάσεις της Ολομέλειας των ανωτάτων Δικαστηρίων, που δέχονται την ουσιαστική αντισυνταγματικότητα νομοθετικής ρύθμισης, έχουν ιδιάζουσα ισχύ ως προς το δεδικασμένο τους, το οποίο όχι απλώς επιτάσσει τη μη εφαρμογή των αντισυνταγματικών νομοθετικών ρυθμίσεων, αλλά επεκτείνεται στην υποχρέωση των λοιπών οργάνων του κράτους να απέχουν από ρυθμίσεις και πρακτικές που αγνοούν το ως άνω δεδικασμένο.

Το δεδικασμένο των υπ' αριθ. 2287/2015, 2288/2015, 2289/2015 και 2290/2015 αποφάσεων της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας δεσμεύει τον αρμόδιο Υπουργό ως προς την άσκηση της νομοθετικής πρωτοβουλίας, που κατέληξε στην ψήφιση του Ν. 4387/2016. Εξάλλου δεσμεύει το νομοθετικό όργανο, το οποίο οφείλει κατά τη δικαιопαραγωγική διαδικασία να σέβεται τις δικαστικές αποφάσεις που έχουν κρίνει ζητήματα ουσιαστικής αντισυνταγματικότητας.

Οι προσβαλλόμενες κανονιστικές πράξεις της Διοικήσεως, καθώς και οι νομοθετικές διατάξεις του Ν. 4387/2016 για την εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν, παραβιάζουν τα ως άνω όρια (βλ. αναλυτικά και ανωτέρω τους προηγούμενους τρεις λόγους ακυρώσεως). Συνακόλουθα, η προσβαλλόμενη είναι ακυρωτέα και για τον λόγο αυτό.

7^{ος} Παραβίαση των συνταγματικά κατοχυρωμένων αρχών της ισότητας και της ανταποδοτικότητας στην κοινωνική ασφάλιση

Στο άρθρο 2 της προσβαλλόμενης ΥΑ οικ//2016 (ΥΑ οικ. 25909/470/7.6.2016): Αναπροσαρμογή καταβαλλόμενων συντάξεων του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης ορίζεται ότι: «1. Οι, κατά την έναρξη ισχύος του Ν. 4387/2016, καταβαλλόμενες ανά Τομέα, Ταμείο ή Κλάδο του ΕΤΕΑ συντάξεις, συνυπολογιζομένων των κρατήσεων της εισφοράς αλληλεγγύης συνταξιούχου της παρ. 13 του άρθρου 44 του Ν. 3986/2011, και των κρατήσεων υπέρ υγείας, όπως καθορίζονται στις διατάξεις του άρθρου 44 του Ν. 4387/2016, επανυπολογίζονται με βάση το κατά περίπτωση ετήσιο ποσοστό αναπλήρωσης (ARn), σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 1.

2. Ο συντελεστής επανυπολογισμού (ΣΕ) των καταβαλλόμενων ανά Τομέα επικουρικών συντάξεων υπολογίζεται ως ακολούθως: $ΣΕ = ARn / ARo$, με $ΣΕ < 1$ Όπου: ARn: Ετήσιο Ποσοστό Αναπλήρωσης συντάξεων γήρατος κάθε Τομέα, Ταμείου ή Κλάδου του ΕΤΕΑ, με βάση το οποίο επανυπολογίζονται οι καταβαλλόμενες συντάξεις ARo Ετήσιο Ποσοστό Αναπλήρωσης έκαστης σύνταξης κάθε Τομέα, Ταμείου ή Κλάδου του ΕΤΕΑ, σύμφωνα με τα ισχύοντα προ του Ν. 4387/2016, όπως αυτό καθορίζεται στο άρθρο 3 της παρούσης. Για τις περιπτώσεις των παρ. 2 του άρθρου 3 και παρ. 4 του άρθρου 5 της παρούσας, εφαρμόζεται το Μέσο Ετήσιο Ποσοστό Αναπλήρωσης.

3. Ο συντελεστής επανυπολογισμού εφαρμόζεται επίσης στις επικουρικές συντάξεις αναπηρίας και θανάτου. Για τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στην παρ. 2 του άρθρου 3 καθώς και στην παρ. 4 του άρθρου 5 της παρούσας, ο, ανά Τομέα, Ταμείο ή Κλάδο του ΕΤΕΑ, συντελεστής επανυπολογισμού, όπως αυτός προκύπτει σύμφωνα με τα ανωτέρω, εφαρμόζεται επίσης στις επικουρικές συντάξεις αναπηρίας και θανάτου.

4. Κάθε καταβαλλόμενη επικουρική σύνταξη, ανά ήδη συνταξιούχο, κατά την έννοια της παρ. 1 του παρόντος άρθρου, επανυπολογίζεται ως το γινόμενο του ύψους της καταβαλλόμενης, κατά την έννοια της παρ. 1 του παρόντος άρθρου, σύνταξης επί του ΣΕ. Η διαδικασία του επανυπολογισμού πραγματοποιείται ανά σύνταξη».

Από τις προηγούμενες διατάξεις προκύπτει ότι για τον επανυπολογισμό των επικουρικών συντάξεων χρησιμοποιείται ως βάση υπολογισμού το καταβαλλόμενο

ποσό που έκαστος συνταξιούχος λαμβάνει μετά την αφαίρεση προηγούμενων περικοπών με συνέπεια να μην αντιστοιχεί στην πραγματικά δικαιούμενη σύνταξη από τον συνταξιούχο, αλλά προκύπτει μετά την εκ νέου εφαρμογή περικοπών οι οποίες γίνονται δυνάμει διατάξεων που έχουν ήδη κριθεί αντισυνταγματικές (βλ. τις ΟΛ ΣτΕ 2287-90/2015). Συνεπώς είναι εμφανές ότι η βάση υπολογισμού από την οποία άρχεται η διαδικασία επανυπολογισμού του νέου ποσού επικουρικής σύνταξης γίνεται χωρίς να λαμβάνονται υπόψη σε καμιά περίπτωση τα έτη ασφάλισης, οι συντάξιμες αποδοχές και οι ασφαλιστικές εισφορές που έχουν καταβληθεί από τον συνταξιούχο.

Επιπρόσθετα, εκτός από το «καταβαλλόμενο» ποσό κρίσιμος παράγοντας της τελικής σύνταξης είναι πλέον και το ποσό που έκαστος δικαιούχος λαμβάνει ως κύρια σύνταξη. Και τούτο επειδή δυνάμει των ως άνω διατάξεων το ύψος της τελικώς καταβαλλόμενης επικουρικής σύνταξης, κρίνεται από το άθροισμά του με το ποσό της κύριας σύνταξης, αφού σε περίπτωση που το άθροισμα κύριας και επικουρικής (κατόπιν του επανυπολογισμού) είναι άνω των 1.300 €, τότε η επικουρική σύνταξη παραμένει στο ποσό που προέκυψε μετά τον επανυπολογισμό. Εάν όμως το άθροισμα κύριας και επικουρικής είναι χαμηλότερο των 1.300 €, τότε η **επικουρική προσαυξάνεται με καταβαλλόμενο ποσό προσωπικής διαφοράς.**

Η άμεση συνάρτηση πλέον του ύψους της κύριας σύνταξης με το τελικώς καταβαλλόμενο ποσό της επικουρικής αντιστρατεύεται κάθε αρχή που διέπει την έννοια και τον σκοπό της κοινωνικής ασφάλισης, θίγοντας μεταξύ άλλων την αρχή της ανταποδοτικότητας των εισφορών, καθώς ουδόλως υφίσταται σύνδεση ή συνάφεια μεταξύ των εισφορών που έχουν καταβληθεί υπέρ της κύριας και της επικουρικής ασφάλισης αντίστοιχα ώστε να υφίσταται σύνδεση μεταξύ των δύο αυτών ποσών. Αυτό οδηγεί επίσης σε άνιση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων κατά παράβαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας, διότι ασφαλισμένοι που έχουν καταβάλει ισόποσες ασφαλιστικές εισφορές και έχουν τον ίδιο συντάξιμο χρόνο στην επικουρική ασφάλιση, καταλήγουν να λαμβάνουν διαφορετικά ποσά επικουρικής συντάξεως λόγω πιθανής διαφοράς τους στα ποσά των κύριων συντάξεων που λαμβάνουν λόγω του πλαφόν των 1.300 €, χωρίς να λαμβάνονται

υπόψη τα έτη ασφάλισης, οι συντάξιμες αποδοχές και οι ασφαλιστικές εισφορές που έχουν καταβληθεί από τον συνταξιούχο.

Σχετικά παραδείγματα:

Δικαιούχος	Κύρια σύνταξη	Χρόνος ασφάλισης στην επικουρική	Επικουρική προ επανυπολογισμού	Επικουρική μετά τον επανυπολογισμό
Κ.Κ.	1.489,29 €	9.664 η.α.	253,33 €	124,82 €
Κ.Κ.	1.050 €	9.652 η.α.	253,33 €	248,8 €

Δικαιούχος	Κύρια σύνταξη	Χρόνος ασφάλισης στην επικουρική	Επικουρική προ επανυπολογισμού	Επικουρική μετά τον επανυπολογισμό
Μ.Γ.	1.452,7 €	7.599 η.α.	257,02 €	126,75 €
Μ.Γ.	1.100 €	7.599 η.α.	257,02 €	200,1 €

Δικαιούχος	Κύρια σύνταξη	Χρόνος ασφάλισης στην επικουρική	Επικουρική προ επανυπολογισμού	Επικουρική μετά τον επανυπολογισμό
Ν.Λ.	1.192,1 €	6.971 η.α.	197,43 €	105,3 €
Ν.Λ.	1.150 €	6.971 η.α.	197,43 €	149,7 €

Δικαιούχος	Κύρια σύνταξη	Χρόνος ασφάλισης στην επικουρική	Επικουρική προ επανυπολογισμού	Επικουρική μετά τον επανυπολογισμό
Θ.Χ.	1.383,38 €	8.876 η.α.	244,56 €	120,49 €
Θ.Χ.	1.150 €	8.876 η.α.	244,56 €	150,1 €

Συνακόλουθα, η προσβαλλόμενη είναι ακυρωτέα και για τον λόγο αυτό.

8^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ σε συνδυασμό το άρθρο 17 παρ.1 Σ.

Σύμφωνα με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., «Παν φυσικών ή νομικών πρόσωπων δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς

δύνатаι να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός κράτους όπως θέση εν ισχύ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Το εν λόγω άρθρο, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 17 παρ. 1 του Συντάγματος, κατοχυρώνει την αρχή του σεβασμού της ιδιοκτησίας – περιουσίας. Το δικαίωμα στην περιουσία δύνатаι να περιοριστεί μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας. Με βάση τη νομολογία, στη νομική έννοια της περιουσίας εντάσσονται και τα μη εμπράγματα δικαιώματα, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα στη λήψη ασφαλιστικών παροχών. Η επίκληση λόγων επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος για την προσβολή τους δεν δύνатаι να υπερβαίνει τα όρια που επιτάσσει η αρχή της αναλογικότητας, και πάντως δεν μπορεί να προσβάλλει υφιστάμενο δεδικασμένο. Ειδικότερα δε, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει δεχθεί ότι, εφόσον ένα Κράτος έχει θέσει σε ισχύ νομοθεσία που προβλέπει την καταβολή σύνταξης, εξαρτώμενη ή μη από καταβολή εισφορών, η νομοθεσία αυτή θεωρείται ότι δημιουργεί οικονομικό συμφέρον που εμπίπτει στο εν λόγω άρθρο, στα πρόσωπα που πληρούν τις σχετικές προϋποθέσεις (βλ. ΕΔΔΑ, Carson κ.ά. κ. Ηνωμένου Βασιλείου (Ευρεία Σύνθεση), 16.3.2010, παρ. 64, Valkov κ.ά. κ. Βουλγαρίας, 25.10.2011, παρ.87, αναλυτικά Μ. Α. Κωστοπούλου, Πρώτο Πρωτόκολλο, Άρθρο 1, σε Λ. –Α. Σισιλιάνος (διεύθ. έκδ.), Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Ερμηνεία κατ' άρθρο, 2013, σελ.658, υποσημ. 35).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι προσβαλλόμενες πράξεις παραβιάζουν την ως άνω εγγύηση και το αντίστοιχο δικαίωμα της περιουσίας των θεμελιωμένων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και των ήδη καταβαλλόμενων συντάξεων. Ο μηχανισμός του επανυπολογισμού και η αναπροσαρμογή των επικουρικών συντάξεων, όπως προβλέπεται από τις προσβαλλόμενες πράξεις, παραβιάζει αρχικά το υφιστάμενο δεδικασμένο, καθώς δεν ενεργείται με βάση την αναδρομική αποκατάσταση των συντάξεων στα επίπεδα προ των περικοπών τους το 2012,

αλλά με βάση εκείνες τις περικοπές που το Δικαστήριό Σας έχει κρίνει ως αντισυνταγματικές.

Επιπλέον, η αποσύνδεση του ως άνω επανυπολογισμού των επικουρικών συντάξεων από μια σειρά αντικειμενικά δεδομένα, όπως η συνάρτησή τους με τις καταβληθείσες εισφορές, η συνεκτίμηση των λοιπών και πάντως αυξημένων επιβαρύνσεων των πολιτών προς το κράτος, η σύνδεση με τις επιπτώσεις των προγενέστερων, για την ίδια αιτία περικοπών, η δυσοίωση ιδιοπροσωπία των κοινωνικοασφαλιστικών δεικτών και κυρίως η εξαιρετικά άνιση σχέση μεταξύ εργαζομένων προς συνταξιούχους, ο δημογραφικός μαρασμός, τα συσσωρευμένα ελλείμματα των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, που κληρονομεί εκ γενετής ο Ε.Φ.Κ.Α., η απαγόρευση της άμεσης ενίσχυσης κοινωνικοασφαλιστικού κεφαλαίου από τον κρατικό προϋπολογισμό και κυρίως η απουσία επιστημονικής μελέτης για τα ως άνω δεδομένα, καθιστά παράνομες τις προσβαλλόμενες πράξεις, οι οποίες παραβιάζουν τον ελάχιστο πυρήνα του δικαιώματος στην περιουσία και δη τον πυρήνα, που απέμεινε από τις προγενέστερες περικοπές των συντάξεων, χωρίς να συντρέχει και κυρίως χωρίς να εξυπηρετείται επιτακτικό δημόσιο συμφέρον, του οποίου η επίκληση αποδεικνύεται προσχηματική. Για τον λόγο αυτό οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι ακυρωτές.

9^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση των άρθρων 20 παρ.1 Σ. και 6 παρ.1 ΕΣΔΑ

Σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ.1 Σ., «1. Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει». Το δε άρθρο 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ προβλέπει ότι «Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση, είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως. Η απόφασις δέον να εκδοθή δημοσία, η είσοδος όμως εις την αίθουσαν των συνεδριάσεων

δύνатаι να απαγορευθή εις τον τύπον και το κοινόν καθ' όλην ή μέρος της διαρκείας της δίκης προς το συμφέρον της ηθικής, της δημοσίας τάξεως ή της εθνικής ασφαλείας εν δημοκρατική κοινωνία, όταν τούτο ενδείκνυται υπό των συμφερόντων των ανηλίκων ή της ιδιωτικής ζωής των διαδίκων, ή εν τω κρινομένω υπό του Δικαστηρίου ως απολύτως αναγκαίου μέτρω, όταν υπό ειδικάς συνθήκας η δημοσιότης θα ηδύνατο να παραβιάψη τα συμφέροντα της δικαιοσύνης».

Στη 2^η προσβαλλόμενη Υπουργική Απόφαση, οι τεχνικές παράμετροι είναι τέτοιες ώστε καθιστούν το ζήτημα του υπολογισμού της επικουρικής σύνταξης «τεχνικό», με συνέπεια να θεμελιώνεται επί ενός κατεξοχήν ουσιαστικού κανονιστικά ζητήματος, όπως το ύψος της καταβαλλόμενης σύνταξης, η πλήρης διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης και να αποκλείεται ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας των σχετικών κρίσεών της. Συντρέχει, άρα, εκ του λόγου αυτού παραβίαση του άρθρου 20 παρ.1 Σ. Περαιτέρω, είναι σαφές ότι ο νομοθέτης μπορεί να εισάγει δημογραφικούς παράγοντες για τον υπολογισμό της σύνταξης, αλλά πρέπει να διασφαλίζεται η διαφάνεια και σαφήνεια τόσο ως προς τους κανόνες, όσο και ως προς τη διαδικασία. Όμως από τις τεχνικές παραμέτρους που αναφέρονται στην προσβαλλόμενη Υπουργική Απόφαση και από τα σύμβολα του γενικού τύπου υπολογισμού της απονεμόμενης σύνταξης προκύπτουν τα εξής κενά και ερωτήματα:

- (α) ο λόγος για τον οποίο λαμβάνονται υπόψη μόνον οι εισφορές του έτους j και όχι οι εισφορές όλου του βίου, καθώς επίσης και ποιο είναι το έτος αυτό
- (β) ποια είναι η ετήσια μεταβολή της βάσης υπολογισμού των εισφορών του έτους k και, ειδικότερα, ποιο είναι το έτος αυτό και ποια νοείται ως ετήσια μεταβολή (δηλαδή ποια έτη συγκρίνονται και τι σχέση έχουν τα έτη αυτά με το έτος εξόδου);
- (γ) φαίνεται ότι κάποιες εισφορές που κατέβαλε ο ασφαλισμένος (αυτές του έτους j) πολλαπλασιάζονται με ς δείκτες και το αποτέλεσμα αυξάνεται η μειώνεται ανάλογα με την τιμή του gk , δηλαδή της εξέλιξης των μισθών του έτους k. Άρα η σύνταξη εξαρτάται από την εξέλιξη των αποδοχών συνόλου των ασφαλισμένων σε μία δεδομένη χρονική στιγμή (η οποία δεν καθορίζεται), και όχι από την εξέλιξη των εισφορών παραβιάζοντας την αρχή της ανταποδοτικότητας.
- (δ) Δεν προβλέπεται ποσοστό επιστροφής (rate of return).

Η ανασφάλεια δικαίου που προκαλείται και η δυσπιστία στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και στην τήρηση ορισμένων εγγυήσεων από τον νομοθέτη κατά τη διαδικασία της νομοθέτησης είναι τέτοιας έκτασης, ώστε πλήττει καίρια την εμπιστοσύνη των διοικούμενων στον θεσμό και στην αποτελεσματικότητά του. Αυτό, σε συνδυασμό με την αύξηση των εισφορών, δυναμιτίζει τα θεμέλια της κοινωνικής ασφάλειας. Συνεπώς είναι πρόδηλη η αντίθεση της εξουσιοδοτικής διάταξης της παρ. 4 του άρθρου 96 του Ν.4387/2016 στο άρθρο 20 παρ. 1 Συντ. και στο άρθρο 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ, όπως και της προσβαλλόμενης ΥΑ, καθώς θεσμοθετείται εν προκειμένω μία αδιαφανής και ασαφής διαδικασία. Τέλος, η διαδικασία γίνεται χωρίς να λαμβάνει τον τύπο της διοικητικής πράξης, δηλαδή με απλή καταχώριση/ αποτύπωση «στοιχείων» για κάθε ασφαλισμένο στο «οικείο πληροφοριακό σύστημα», με αποτέλεσμα, για παράδειγμα, να μην υφίσταται δυνατότητα ανάκλησής της. Συνακόλουθα, η προσβαλλόμενη είναι ακυρωτέα και για τον λόγο αυτό.

10^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παράβαση ουσιώδους τύπου, με γνώμονα το άρθρο 22 παρ.5 Σ., τη ΔΣΕ 102 και τον Ευρωπαϊκό Κώδικα Κοινωνικής Ασφάλειας

Οι επίμαχες παρεμβάσεις του νομοθέτη στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης δεν έλαβαν υπόψη τους καμία σχετική αναλογιστική μελέτη που να τεκμηριώνει την αναγκαιότητα και τη λυσιτέλειά τους για τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος, ενώ αποδεικνύεται εξ αυτής και μόνο της πλημμέλειας στην αιτιολογία, ότι ο νομοθέτης ουδέποτε αναζήτησε ηπιότερα μέσα για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Η υποχρέωση για την πρόβλεψη αναλογιστικής μελέτης, για κάθε τροποποίηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, δεν απορρέει μόνον από την υποχρέωση κρατικής μέριμνας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 22 παρ.5 Σ, αλλά επίσης από μια σειρά διεθνών συμβάσεων και δεσμεύσεων της χώρας και ειδικότερα από τον Ευρωπαϊκό Κώδικα Κοινωνικής Ασφάλειας του Συμβουλίου της Ευρώπης, που είχε υπογραφεί στο Στρασβούργο στις 16.4.1964 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το άρθρο πρώτο του Ν. 1136/1981

(Α' 61), καθώς και τη Διεθνή Σύμβαση 102 της Διεθνούς Οργανώσεως Εργασίας για τα ελάχιστα όρια κοινωνικής ασφάλειας, η οποία κυρώθηκε από την χώρα μας με τον Ν. 3251/1955. Οι ανωτέρω διεθνείς συμβάσεις έχουν αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των διατάξεων των κοινών νόμων.

Σύμφωνα με την παρ. 3 του άρθρου 70 του Ευρωπαϊκού Κώδικα Κοινωνικής Ασφάλειας, «*Το Συμβαλλόμενο Μέρος, δέον όπως αναλαμβάνη γενικήν ευθύνην εις ότι αφορά την εξυπηρέτησιν των χορηγουμένων παροχών κατ' εφαρμογήν του παρόντος Κώδικος και όπως λαμβάνη όλα τα αναγκαία μέτρα προς επίτευξιν του σκοπού τούτου. Οφείλει συντρεχούσης περιπτώσεως, να εξασφαλίζη ώστε αι μελέται και οι αναγκαίοι αναλογιστικοί υπολογισμοί, οι αφορώντες την οικονομική ισορροπίαν, να γίνωνται περιοδικώς και εν πάση περιπτώσει εκ προοιμίου εις πάσαν τροποποίησιν των παροχών, του ποσοστού ασφαλιστικών εισφορών ή των φόρων των διατιθεμένων εις την κάλυψιν των υπ' όψει κινδύνων*».

Όμοιο περιεχόμενο έχει και το άρθρο 71 παρ. 3 της ΔΣΕ 102 που προβλέπει ότι: «*Το Μέλος δέον όπως αναλάβη την ευθύνην εις ότι γενικώς αφορά την χορήγησιν των παροχών των συμφώνως προς την παρούσαν σύμβασιν χορηγουμένων και λαμβάνη όλα τα αναγκαία μέτρα προς επίτευξιν του σκοπού τούτου. Οφείλει, εάν συντρέχη λόγος, να εξασφαλίζη κατά περιόδους τας αναγκαίας μελέτας και αναλογιστικούς υπολογισμούς τους αναφερομένους εις το οικονομικόν ισοζύγιον, πάντως δε προ πάσης τροποποιήσεως ήτις ήθελεν επενεχθή εις τας παροχάς, το ύψος των ασφαλιστικών εισφορών ή των φόρων των προωρισμένων διά την κάλυψιν των περιών ο λόγος ασφαλιστικών κινδύνων*».

Οι ανωτέρω διεθνείς συμβάσεις επιβάλλουν στα συμβαλλόμενα κράτη την υποχρέωση εκπόνησης αναλογιστικών μελετών σε κάθε περίπτωση μεταβολής της ασφαλιστικής νομοθεσίας ως προς τις εισφορές και τα εν γένει μέσα χρηματοδότησης, καθώς και ως προς τις παροχές. Η υποχρέωση αυτή αναφέρεται ειδικά σε αναλογιστικές μελέτες και όχι σε άλλες (π.χ. οικονομικές, μαθηματικές κ.λπ.), διότι η αναλογιστική επιστήμη είναι τα λεγόμενα «μαθηματικά της ασφάλισης» και μόνον οι αναλογιστικές μελέτες μπορούν, αφού λάβουν υπόψη

τους κανόνες των παροχών, τον αριθμό και την ηλικία ασφαλισμένων και συνταξιούχων και την περιουσία των ταμείων, να προβάλλουν ορθά αποτελέσματα για το μέλλον και να διαπιστώσουν επακριβώς ποιο θα είναι το αναλογιστικό έλλειμμα ή πλεόνασμα για το χρονικό διάστημα που έθεσαν ως βάση τους. Η προβολή της οικονομικής κατάστασης των φορέων στο άμεσο ή απώτερο μέλλον, μέσω των αναλογιστικών μελετών, εξασφαλίζει την τήρηση της ισορροπίας βαρών μεταξύ των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων.

Επιπλέον, οι ανωτέρω διεθνείς συμβάσεις επιβάλλουν την εκπόνηση αναλογιστικών μελετών πριν από κάθε μεταβολή, χωρίς να διακρίνουν σε σχέση με το εάν η μεταβολή περιορίζει ή αυξάνει το κόστος των παροχών, δεδομένου ότι η βιωσιμότητα των φορέων κοινωνικής ασφαλίσεως πρέπει να εξασφαλίζεται ισόρροπα τόσο ως προς την ύπαρξη πόρων όσο και ως προς την επάρκεια των παροχών, κατά τρόπο δηλαδή που εξασφαλίζει ότι και το ασφαλιστικό κεφάλαιο προστατεύεται, αλλά και η κοινωνική ασφάλιση προάγεται. Έτσι, αν ο νομοθέτης επιλέξει να μειώσει τις παροχές, αποσκοπώντας στη μείωση των δαπανών του φορέα, παράλληλα οφείλει να ελέγξει εάν οι παροχές που απομένουν εξακολουθούν να είναι κοινωνικά αποτελεσματικές. Περαιτέρω, αν ο νομοθέτης επιλέξει να αυξήσει τις παροχές, οφείλει να ελέγξει ότι έχουν διασφαλιστεί οι κατάλληλοι για αυτές πόροι.

Τέλος, οι ανωτέρω διατάξεις διεθνούς δικαίου, δηλαδή η παρ. 3 του άρθρου 70 του Ευρωπαϊκού Κώδικα Κοινωνικής Ασφάλειας και η παρ. 3 του άρθρου 71 της ΔΣΕ 102, δεν είναι απλές διακηρύξεις αλλά είναι σαφείς και δεν αφήνουν καμία αμφιβολία ως προς την αντίστοιχη υποχρέωση του Κράτους Μέλους.

Στην ίδια κατεύθυνση, η υποχρέωση του Κράτους να μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση δεν μπορεί να υλοποιηθεί, εάν το Κράτος δεν υποχρεούται να εκπονεί αναλογιστικές μελέτες στα τακτικά χρονικά διαστήματα και όποτε προκύπτει ανάγκη και, σε κάθε περίπτωση, πριν από κάθε νομοθέτηση παροχής, εισφοράς, ή μεταβολής στη χρηματοδότηση των ασφαλιστικών φορέων. Η υποχρέωση εκπόνησης αναλογιστικών μελετών και λήψης μέτρων εξασφάλισης της

αναλογιστικής ισορροπίας των ταμείων ανάγεται, ως εκ τούτου, στο άρθρο 22 παρ.5 Σ.

Συνεπώς, ακόμα και εάν ήθελε γίνει δεκτό ότι το άρθρο 93 παρ. 4 και 6 του Ν. 4387/2016 δεν παραβιάζει το άρθρο 43 παρ. 2 Σ, και πάλι η εξουσιοδοτική διάταξη στην οποία στηρίχθηκε η προσβαλλόμενη υπουργική απόφαση δεν προέβλεψε την εκπόνηση αναλογιστικής μελέτης ως προϋποθέσεως για την αναπροσαρμογή των επικουρικών συντάξεων και την κατάργηση των κατώτατων ορίων, με συνέπεια τόσο η παρ. 4 και 5 του άρθρου 96 Ν. 4387/2016 όσο και η ίδια η προσβαλλόμενη να παραβιάζουν το άρθρο 70 παρ. 3 του Ευρωπαϊκού Κώδικα Κοινωνικής Ασφάλειας, το άρθρο 71 παρ. 3 της ΔΣΕ 102 και το άρθρο 22 παρ. 5 Σ. Συνακόλουθα, η προσβαλλόμενη είναι ακυρωτέα και για τον λόγο αυτό.

11^{ος} Λόγος ακυρώσεως: Παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Έκφανση του Κράτους Δικαίου είναι πρωτίστως η αρχή της ασφάλειας δικαίου, υπό την έννοια αφενός της σταθερότητας και της προβλεψιμότητας των νομικών και πραγματικών καταστάσεων που έχουν νομίμως διαμορφωθεί, αφετέρου του αποκλεισμού των αιφνίδιων και απροσδόκητων μεταβολών τους (βλ. ΣΤΕ 1508/2002, Επ. Σπηλιωτόπουλου, ΔτΑΤεΣ, 1/2003, σ. 23 επ.). Η αρχή αυτή επιβάλλει προπάντων την εκ των προτέρων γνώση και την ομοιόμορφη εφαρμογή των κανόνων δικαίου και τη δυνατότητα προσδιορισμού των μεταβολών που πρόκειται να επέλθουν στις έννομες σχέσεις των προσώπων.

Εκδήλωση της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχής του Κράτους Δικαίου είναι επίσης η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, η οποία παρέχει προστασία στους πολίτες και εγγυάται ότι τα δικαιώματα και τα έννομα συμφέροντα που θεμελιώνονται στη νόμιμη δράση τους θα διατηρηθούν στο μέλλον και δεν θα μεταβληθούν από τον νομοθέτη δυσμενώς, αιφνιδίως και χωρίς τη συνδρομή αποχρώντος λόγου δημοσίου συμφέροντος. Ειδικότερα, ως προς το ύψος των

συντάξιμων αποδοχών τους, οι ασφαλισμένοι ευλόγως διατηρούν στη Διοίκηση την εμπιστοσύνη τους ότι αυτές δεν θα μειωθούν αδικαιολόγητα στο μέλλον.

Ως εκ τούτου, παραβιάζεται η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που μας είχε δημιουργηθεί, μετά την απονομή σε εμάς συντάξεως, ότι η αξίωσή μας για σύνταξη, ήδη γεννηθείσα από την ημερομηνία συνταξιοδότησής μας ήταν εξασφαλισμένη, καθώς ο τρόπος υπολογισμού της συντάξεως καθορίζεται από το εκάστοτε νομοθετικό καθεστώς που ισχύει κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως του ασφαλισμένου.

Η δραστική παρέμβαση του νομοθέτη σε διαμορφωμένες ήδη έννομες σχέσεις συνιστά και παραβίαση της υποχρέωσης του νομοθέτη να σεβαστεί την επιλογή στην οποία προέβη με την απονομή της σύνταξής μας σύμφωνα με το νομοθετικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεώς μας κατ' επιταγή της αρχής του Κράτους Δικαίου, της αρχής της ασφάλειας δικαίου και της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η οποία επιβάλλει στον νομοθέτη την τήρηση μίας εύλογης συνοχής, συνέπειας και συστηματικότητας στις νομοθετικές ρυθμίσεις τις οποίες θεσπίζει.

Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες υπουργικές αποφάσεις εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότηση νομοθετικής διάταξης, ήτοι του άρθρου 96 παρ. 4 και 6 του Ν.4387/2016 αντίθετης στο άρθρο 1 ΠΠΠ ΕΣΔΑ, στην αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, στην αρχή του Κράτους Δικαίου και στην αρχή της ασφάλειας δικαίου και είναι, συνεπώς, ακυρωτές.

Επειδή η παρούσα αίτηση ασκείται παραδεκτώς και μετ' εννόμου συμφέροντος ενώπιόν Σας.

Επειδή οι προβαλλόμενοι λόγοι ακυρώσεως είναι νόμιμοι και βάσιμοι.

Επειδή προσκομίζονται τα προβλεπόμενα Γραμμάτια Προκαταβολής Εισφορών του Δ.Σ.Α.

Επειδή προσκομίζεται το απαιτούμενο παράβολο για την κατάθεση του παρόντος ενδίκου μέσου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και με την επιφύλαξη όσων τυχόν νομίμως προβάλλουμε με δικόγραφο πρόσθετων λόγων

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτηση ακυρώσεως.

Να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες κανονιστικές πράξεις.

Να επιβληθεί εις βάρος του Ελληνικού Δημοσίου η δικαστική μας δαπάνη.

Αντίκλητους και πληρεξούσιους ορίζουμε τους υπογράφοντες το παρόν δικόγραφο Δικηγόρους.

Αθήνα, 21.10.2016

Οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ
Ε. ΚΟΝΤΙΔΗΣ - Α. ΦΩΤΙΑΔΟΥ
ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ 57 • 106 70 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 6824957
ΑΦΜ: 997167646 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΥΛΟΥ ΜΗΤΣ 159 • ΑΘΗΝΑ 106 71
ΑΦΜ: 005469860 - ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
ΤΗΛ. 210.3608968 - 210.3611719
Α.Μ.Δ.Σ.Α. 2935

ΓΕΩΡΓΙΑ Ν. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ • Α.Μ.Δ.Σ.Α.: 22387
LL.M. in EU Law
ΤΗΛ.: 210 3615340 - ΚΙΝ.: 6944180612
ΑΦΜ: 056487906 - ΔΟΥ: ΨΥΧΙΚΟΥ
EMAIL: filipopoulos.n@dsa.gr

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΑΣ & ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ (Α.Μ.Δ.Σ.Α. 100100)
ΑΔΗ: 95510707 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
ΔΗΜΑΣ Π. ΠΑΡΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΚΑΝΑΚΗ 11-13 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ: 106 71
ΑΔΗΤΑ: 16700 ΤΗΛ: 210 3070323

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΑΣ. ΡΙΖΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΕΩΣ 6 • ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 213 0789661 • FAX: 213 0099563
/ 106 72341006 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
dionysios.pas@gmail.com

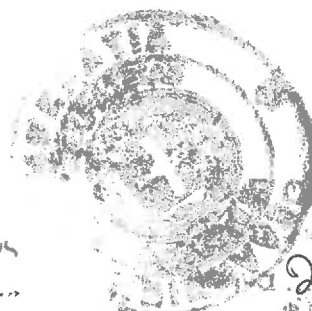
3727

21-10-2016

21-10-2016

Ο ΓΑΛΙΝΟΥΣ

Κ. ΓΑΛΙΝΟΥΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

21-10-2016

48

Κ. ΓΑΛΙΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ

Προσβάλλονται οι:

- α) Η υπ' αριθ. πρωτ. οικ. 25909/470/7.6.2016 απόφαση του Υφυπουργού Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με θέμα «Αναπροσαρμογή καταβαλλόμενων συντάξεων του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης» (ΦΕΚ Β' 1605/7.6.2016).
- β) Η υπ' αριθ. πρωτ. οικ. 23123/785/7.6.2016 απόφαση του Υφυπουργού Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με θέμα «Καθορισμός των τεχνικών παραμέτρων σχετικά με τις παροχές του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης» (ΦΕΚ Β' 1604/7.6.2016) για: παράβαση κατ' ουσίαν διατάξεως νόμου, παράβαση των άκρων ορίων των επιλογών του κοινού νομοθέτη και δάνεια νομική πλημμέλεια των προσβαλλόμενων πράξεων και παράβαση των εγγυητικών της περιουσίας διατάξεων ανώτερης τυπικής ισχύος.

Αθήνα, 21.10.2016

Οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ
Ε. ΚΟΝΤΙΑΔΗΣ - Α. ΦΩΤΙΑΔΟΥ
ΚΑΘΟΜΕΝΟΥΣ 57 • 106 26 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 6824957
ΑΦΜ: 997167646 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΡΧΑΓΕΙΟΥ 59 • ΑΘΗΝΑ 11527
ΑΦΜ: 001481000 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
ΤΗΛ: 210 3615240 - 210 3611710
Α.Μ.Α.Α. 2935

ΓΕΩΡΓΙΑ Ν. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ - Α.Μ.Α.Α.Σ.Α.: 22387
LL.M. in EU Law
ΤΗΛ.: 210 3615240 - ΚΙΤ.: 6944180612
ΑΦΜ: 056487908 • ΔΟΥ: ΨΥΧΙΚΟΥ
EMAIL: filippopoulos.n@dsa.gr

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΑΣ Α. ΠΕΡΓΑΤΣΕ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ (Α.Π.Δ.Σ.Α.)
ΑΦΜ: 990107074 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
ΔΗΜΑΚΕ ΟΝΙΚΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 11-13 ΑΘΗΝΑ Τ.Κ: 106 71
ΑΦΜ: 990107074 • ΤΗΛ: 210 3615240

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΣ. ΡΙΖΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΛΕΚΑΝΙΟΥ 5 • ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 213 009566 • FAX: 213 009566
ΑΦΜ: 129000000 • ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
e-mail: dionysios.rizos@gmail.com

